

RÉMÁLOM

KÖNYVEK

9 ... 8 ... 7 ...

Böszörményi Gyula

Kilenc

A fiú szőke, tizenhat éves, kék szemű és aljas. Mégis hagytam, hogy fogja a kezem a Moszkva tértől egészen a Kék Golyó utca végéig. Tomasonak hívják, és a suliban két osztállyal fölöttem jár, ezért mikor a csajok látták, hogy együtt indulunk haza, rázkódtak a vihogástól. Bárcsak tudnék örülni a népszerűségemnek Csakhogy Tomaso hiába eszelősen jóképű, már legalább egy éve átesett a Megszálláson, így a benne lakó *tapizó* démon árnya folyton feldereng abban az ábrándos, kék tekintetében. Ráadásul be nem áll a szája. Miután leszálltunk a gőzbuszról, erősen rámarkolt a kezemre, mint aki attól fél, hogy elszököm, s nyomta a szöveget.

– Fogadd végre magadba, Lilith! El sem tudom neked mondani, micsoda érzés, mikor elfészkeles magát benned. Lassan mozog, óvatosan, majd egyre magabiztosabbá válik. Végül megszólal, de ezt ne úgy képzeld, mint mikor valaki más duruzsol a füledbe. Az ő szava belülről, a saját fejedből jön.

– Aha, értem – sóhajtottam vagy ezredszer, s közben azon óvatoskodtam, nehogy meglássa arcomon az undort. Elfelé néztem inkább, mintha a Krisztina körút gyér forgalmát figyelném. Éjjel havazott, aztán délelőtt, miközben Galaványi tanár úr unalmas előadását szenvedtük végig Honorius pápa nagy varázskönyvéről, az égi pelyhedzés ismét rákezdte. Mire elszabadultunk az utolsó óráról (mágikus körtan), a gőzjárgányok már úgy csúszkáltak, hörögtek a fehér paplanos aszfalton, mint a palackba zárt *csont-rágó* démonfattyak. A város fölött vastag, sötétszürke felhők mutogatták a hasukat, a Nap pedig úgy elvackolta magát mögöttük, mintha nem is létezne.

– Mondták, hogy különös csajszi vagy – beszélt tovább Tomaso. Ujjai megszorították a kezemet, ami hideg, döglött halként maradt mozdulatlan. – Ez a hosszú, vörös hajzuhatag, a zöld szemek, és a ruganyos járás... A haverjaim dobtak egy hátast, mikor azt hallották, hogy te még soha nem fogadtál magadba egyet sem.

Képtelen volt leszállni a témáról. Felfogtam, hogy muszáj lesz valamennyit fecserészniem vele, különben még álmomban is az ő hangja kísért majd.

– Tizennégy vagyok. Tizennégy évesen szerintem korai befogadni őket.

– Ez az idióta *apagék* dumája! – csattant fel Tomaso (vagy inkább a tapizó démon?) hangja. Recsegős és nyúlós volt egyszerre, szóval az utóbbira tippelnék. – A démontalanok nyomják folyton ezt a hisztérikus dumát, hogy *te még gyerek vagy hozzá, ráérsz vele*, meg hasonlók. A húgom tizenhárom, és már fél éve átesett a Megszállásán. Ha tudnád, azóta is milyen jól kijön a saját *asmójával*.

– Szóval ő egy asmót választott? – kérdeztem, s közben jelentőségteljesen Tomaso szemébe néztem, bár nem túl hosszasan. Ennyi is elég volt hozzá, hogy a benne lakó tapizó dühbe guruljon.

– Közöd mennyi van hozzá? – kiáltotta a srác, és kirázta kezéből az ujjaimat. A járókelők furcsán néztek ránk. Egy öreg néne valamit motyogott a fogatlan szájával, mire Tomaso elszegyellte magát. – Jól van, nem úgy gondoltam.

– Én sem – vontam meg a vállam békülékenyen. Ezt meg is bántam azonnal, mert újra kézfogás lett belőle. Azért mégis tovább beszéltem, mert nem akartam még inkább felhergelni a démonját. – Hallottam, hogy az aszmók csinosnak, szépnek mutatják a gazdájukat, különösen a házibulikon, diszkóban, meg ilyesmi. Gondolom, a húgod azért választott aszmót, mert szereti a hókamókát meg a hepajt.

– Szereti – biccentett Tomaso. – El kell ismerni, amúgy nem volt valami menő csajszí. Kapafogak, vizenyős tekintet, kóc haj, hashurkák. Az aszmója rendesen beleizzadt, miután megszállta, hogy olyanná bővölje, aki után füttyögnek a srácok.

– Hiszen te mondtad, hogy még csak tizenhárom éves – szaladt ki a számon már megint a démontalanokra jellemző szöveg. – Akkor meg minek füttyögnének?

Tomasoban ismét kezdett begerjedni a tapizó démon, kinek fajtája a hirtelen haragról, no meg arról volt híres, hogy rosszul tűri a démontagadók közelségét. A srác azonban most igyekezett megőrizni a hidegvérét. Nyelt egy nagyot, csak aztán válaszolt.

– Tudod, hogy megy ez. A kisesajok manapság nem bírják kivárni, amíg rendesen felnőnek. Muszáj nekik játszani a nőt. A húgom most legalább boldog. Rázhatja magát a plázákban, meg hasonlók. Aztán majd meglátjuk, mi lesz.

– Hát ez az! – kaptam a szón, s mivel megérkeztünk a Kék Golyó utca végére, a forgalmas kereszteződéshez, újra Tomaso felé fordultam. – Épp azért nem töltöm még ki a Megszállási Kérelmemet, mert előbb biztosan akarom tudni, hogy miféle démont szeretnék.

Hazudtam, és ezt sajna a srác is tudta. Hatalmas gőzkamion araszolt el a járda mellett. Hátrébb kellett lépünk, hogy ne legyünk nyakig sárlébe takarva. A böhöm járgány elszuszogott-sistergett az Istenhegyi úton, harsogása azonban elég időt adott ahhoz, hogy Tomaso ne tudjon rögtön visszavágni. A kezemet még mindig nem engedte el, pedig húzkodtam, finoman jelezve, hogy mennék már.

– Azért csak gondold át a dolgot – bökte ki végül a fiú. Szőke haján friss hópolyhek ültek meg, s ettől hirtelen szépnek láttam. Kár, hogy a következő pillanatban megjelent, és kikönyökölt a tekintetén a tapizó démon gusztustalan árnya. A varázs elmúlt, a kedvem ismét pocsek lett.

– Átgondolom, komolyan – biccentettem a bakancsának. – Most mennem kell, vár a faterom. Biztos tudod: *alkesz* démon lakik benne, szóval nem tűri a késést. Most is a konyhaablakban könyököl, és azt lesi, mikor jelenek meg a tízemeletesek közötti parkban.

– Menő volna, ha átesnél a Megszálláson – ismételte el újra Tomaso, s még mindig akadt valami fontos, amit ki akart préselni magából. Meg is tette, bár közben nem nézett rám. – Ha ugyanis... Szóval, ha végre... Akkor járhatnánk egymással.

Felfordult a gyomrom, és ez erőt adott ahhoz, hogy elhúzzam a kezemet. A kereszteződésben az *impek* zöldre állították a gázlámpákat, s én búcsút intve Tomasonak, átvonultam a zebrán. Jobbról és balról úgy morogtak, prűszköltek a gőzjárgányok, mintha legszívesebben eltaposnának minket, gyalogosokat. Mire átértem a kereszteződésen, a fiú már eltűnt. Sejtettem, hogy a romantikát az utolsó cseppig kiszorította belőle a tapizó démon. Sebaj, úgysem akartam vele járni.

A hat egyforma tízemeletes közül a harmadikban laktunk, mióta Anya meghalt. Előtte kertes házunk volt, de a fater alkesz

démona gyorsan elintézte, hogy olcsóbbra, rondábbra cseréljük. Az alkeszek utálják a szép, barátságos otthonokat. Ez az ocsmány kis démonfajta kizárólag a szürke, unalmas, lerobbant panellakásokban érzi jól magát. A fater pedig mindenben engedelmeskedett neki, mióta Anyu a földbe távozott.

Átvágtam a parkon, s épp fel akartam nézni a hatodik emeleti konyhaablakunkra, hogy tényleg ott figyel-e az öregem, mikor a szemembe villantott a *grammatonok* kék-vörös forgólámpája. Címeres gőzjárgányuk a házunk előtt állt. Egészen kicsi korom óta vannak megérzéseim, így most is azonnal *tudtam*, hogy a rendész járőrökcsijához valahogy nekem is közöm lesz.

Alig léptem a járdára, mikor a lépcsőházból egyszerre öten tódultak ki. Négy egyenruhás, komor képű, asztrálpuskás *grammaton* – meg az én faterom. „Elviszik?” – picit belepirultam a halovány örömfélébe, amit éreztem. Azután láttam, hogy a fater hevesen, bár az alkesz démon miatt meg-megbotló nyelvvvel magyaráz a *grammatonok* főnökének, aki figyelmesen hallgatja. Az öregemen nem volt bilincs, szóval ő mégis marad a háztartásban.

A betonsétányon haladva megkerültem a fehér gőzt sistergő járgányt. Ekkor az egyik *grammaton* elém toppant. A tekintetében ücsörgő *sargatanas* démon rám vicsorgott. Az a kis szörnyeteg legszívesebben azonnal lepuffantatott volna a gazdájával. Nem esoda, hiszen Sataniacha földémon seregéből származott, s az ő démonfattyai köztudottan imádják a harcot.

– Tágulj innen! – mondta a férfi. Az arcán látszott, hogy a *sargatanas* egyfolytában üvöltözik a fejében.

– A lányom! – hangzott ekkor a faterom szétfolyó hangja a háttérből. – Ő az én drága kislányom. Épp most jött az iskolából, kérem.

Átengedtek.

– Képzeld, gyöngyöm, megölték Smaragd nénit! – közölte a hírt

cserepesre száradt, remegő ajkakkal az őszám. Az alkesz démon eszelős vitustáncot lejtett a tekintetében.

– A kislány is ismerte az áldozatot? – kérdezte a főgrammaton.

– Szegény öreglányt... Akarom mondani, hölgyet, mindenki ismerte a lakótelepen – felelt helyettem a fater, majd ismét felém fordult. – Képzeld, én találtam meg!

A lépcsőházból ekkor araszolt ki hat imp, vállukon a zárt fémkoporsóval.

* * *

Smaragd néni éppúgy a hatodikon lakott, mint mi, a szemközti ajtó mögött. Legalább kétszáz évesnek nézett ki, ami persze lehetetlen, hisz a legerősebb idővarázssal bíró *incubusok* sem képesek az embert százhusz évnél tovább elevenen tartani. Az öreglány gyakran rá is játszott a betegségeire, különösen, ha valamit el akart érní. Például sötét, vagy fekete boszorkánygyertyát mindig hétrét görnyedve, halkán nyögdecselve kért kölcsön a szomszédaitól.

Ahogy a grammatonok végre elszivárogtak a házból, magukkal csalogatva az összes *szimat* démont, én és a fater végre felmehettünk a lakásunkba. A lépcsőn araszolva (a lift természetesen nem működött, mert a drótköteles csörlőket működtető impek a gyilkosságot beszéltek meg egymással a tetőtérben) azon gondolkodtam, milyen keveset is tudok szegény elhunyról.

Smaragd néni apró volt, törekeny és gátlástalanul kíváncsi. Minden érdekelte, ami a házban történt, s bár a lakók néhányszor feljelentették a grammatonoknál, azok csak vonogatták a vállukat, hiszen pletykálkodásért mégsem vihették el az öreglányt a Várbörtönbe. Pedig hányszor láttam a saját szememmel, amint ősz fejét mások ajtajának kulcslyukán nyugtatja, azt játszva, hogy egyenesen állni is gyenge! A tekintete általában szürke volt a hályogtól, de mikor friss pletykát szimatolt, rögvest sárga

lángoscskák kezdtek ugrálni benne. Engem is örökösen megállított, hol a lépcsőházban, hol a sarki boltba menet.

– Szegény-szegény lányka – mondta olyankor mézesmázos siránkozással. – Neked is csak átok meg rontás jut, mióta az édesanyád a Pokolba költözött. Mondd csak, apádnak van-e már új társa? Vagy az alkesz démona nem tűri más fattyú közelségét?

Igyekeztem elkerülni az öreglányt, de Smaragd néni a hegyi partizánok finom ösztöneivel bírt, ha arról volt szó, hogy becsérkésze az áldozatait. A tízemeletes lakói pontosan tudták, hogy a „mámi” eddig hány házasságot tett tönkre, hány családi viszályt robbantott ki halk, mérgező sutyorgásával. Nisroch fődémont, a gyűlölet, balszerencse és kétségbeesés urát imádta, ezt is tudtuk mindannyian. Ráncos bőre alatt néha látni lehetett, amint a testét megszálló démonfattyú ide-oda araszol, nem hagyva neki nyugtot. Vajon milyen ember lett volna, ha választott ura békét hagy neki? Ezt már soha nem tudhatjuk meg, mivel Smaragd nénit valaki agyonütötte. A grammatonoknak nem lesz könnyű dolguk, ha fel akarják kutatni a tettest. Indítékot keresve akár az egész lakótelep minden otthonából elvihetnének egy-egy embert.

A fater persze csak addig volt kedves velem, míg be nem csukódott mögöttünk az ajtó. Nyomban a konyhába ment, kilesett az utcára, hogy a grammatonok gőzjárgánya elpöfögött-e, s mikor látta, hogy hült helyük, ordítani kezdett.

– Hol a kénköves pokolban tekeregtél idáig?

Tudta jól, hogy a suliban voltam, de az átélt izgalmak miatt a testében lakó alkesz démon megint kezdte a rikácsot. Mióta Anya meghalt, a fater ördögfattyá napjában legalább egyszer eljátszotta a maga dilijét. Olyankor az öreg nem tudott parancsolni a saját kezének-lábának, s különösen nem a szájának. Ordítózott, csapkodott, rugdalta a bútorokat, míg az alkesz meg nem kapta, amit valójában akart: a nagy adag lávalöttyöt.

Attól aztán elcsendesedett, morgott és gyakran sírdogált is kicsit. Végül elaludt.

A tekintetem körbefutott a nappalin, de csak fél tucat üres palackot láttam heverni szerte. Az alkesz tehát már korábban megitta az összes lávalöttyöt, ami itthon találtatott.

– Apa, kérlek, ne kezd... – próbálkoztam a régi megszólítással. *Apa*. Valaha, mikor Anya még élt, csakis így szólítottam a fatert. Akkoriban még nem fogadta magába az alkesz démont, sőt, megvetette azokat, akik ilyesfajta ördögfattyakat dédelgettek magukban. *Apa*. Ez a szó kedves, mosolygós, erős férfit takart, akire lehet számítani, aki szeret minket és megóv mindenféle fődémoni ocsmányságtól.

Aztán Anya meghalt és vele Apa is örökre elveszett. Az alkesz démon szinte azonnal, a Farkasréti temetőből jövet megköörnyékezte a fatert, s nem volt nehéz dolga. Emlékszem, szemerként a szürke eső, mi pedig kézen fogva ballagtunk a gőzbuszállomás felé. Apa nem szólt. Én is hallgattam. Már majdnem elértük a megállót, mikor valahonnan iszonyú alak toppant elénk. Télikabátja széle a sáros járdakoszt söpörte, borostás állán kenyérmorzsák maszatolódtak, vörös orra messze kiugrott az arcából. Tántorgott a szerencsétlen, mert a szemében derengő alkesz démon aznapra már tökéletesen szétáztatta a lelkét.

Apa máskor messziről elkerülte az efféle megszállottakat. Most azonban csak állt, nézte a férfit, majd elengedte a kezem, és a zsebébe nyúlva pénzt adott neki. Azután körülnézett, azt keresve, honnan jöhetett az az ember. Megpillantotta a füstös, betört ablakú démonoltót, s egyenesen a csúszós lépcsőkhöz sietett.

– Nagyon fájok idebenn – mondta. – Az alkesz fattyú kiolthatná a kínomat. Láttad azt az embert! Neki sem fáj már semmi.

Mire sikerült kirángatnom a bűzös démonoltóból, késő éjszaka lett. Szinte a teljes súlyával rám támaszkodott, miközben

hazafelé próbáltam irányítani a lépteit. A torkából frissen szerzett alkesz démona rikácsolt. Én mindig is gyűlöltem a démonoltókat. Ezek az ocsmány épületek Budapest szinte bármelyik utcájában megtalálhatóak. A legtöbb magánkézben van, a többit a Város üzemelteti. Lehetnek kocsmák, börtönök, bevásárlóközpontok, meg amit el tudsz képzelni. A lényeg, hogy aki oda betér (vagy a grammatonok viszik be erővel), az nem távozik démontalanul. A kocsmákban persze elsősorban alkesz fattyakat, máshol meg másmilyen incubusokat lehet beszerezni.

Azt hittem, másnap közösen elvégezzük a démonűző szertartást. Tévedtem. Apa többé nem akart démontalanul élni. Nem volt rá képes. Örökre elveszett, s helyette lett a *fater*, akiben lávalöttyért üvölt az alkesz démon.

– Ne állj itt ilyen bambán! – riasztott fel gondolataimból ott, a nappali közepén. – El sem tudod te azt képzelni, min mentem keresztül! Osonok délelőtt a vénasszonyhoz két tojásért, mert vacsorával akartalak várni. Hallod ezt, kisasszony? Vacsorával!

Az alkesz démon kötekedően megsavarta a fater hangját.

– Mert én gondoskodó apád vagyok neked! Reméltem, hogy készítek egy kis tojásos nokedlit, mire hajlandó vagy hazalejteni. Szóval megyek át a banyához, csöngetnék az ajtaján... Erre mi van?! Na, mi? Nyitva az ajtó, mozgatja a házi huzat.

Néztem a fatert, vártam a történet végét. Tudtam, hogy meg kell őt hallgatnom, különben az alkesz démon tombolni kezd. Muszáj volt kidumálnia magából a feszültséget, mert szinte füttyült a gőz a füléből. Ráadásul érdekelt is, hogy miként akadt rá Smaragd nénire.

– Lököm be az ajtót, érted, mert mi van, ha az öreglány rosszszul lett? Az előszobában már láttam, hogy minden a padlón. A

sublót kirámolva, fiókok a földön, kacatok érnek bokáig. Tapodok rajtuk, recseg a nipp a cipőm alatt. Be a szobába. Hát ott is minden szerte! Fel tudod te ezt fogni agyilag, kislányom?

Az alkesz démon, aki most már derékig kikönyökölt a fater száján, belém akart kötni. Láttam apró, ráncos pofáján, s főleg a hangján éreztem, hogy lesi az alkalmat, mikor ripakodhat rám. Valaki a lépcsőházban bevágta az ajtót, döngött az egész épület. A fölöttünk lakók három gyereke le-föl trappolt. Dobbantásaiktól rezgett a csillár, de én mereven az alkesz démon parázsló szemébe néztem. Ne legyen alkalma dührohamot kapni, amiért elkalandoztak a gondolataim.

– Szegény apád teljesen frászban volt – rikácsolt tovább az ördögfattyú, persze a fater rekedt hangján. – A néni ruhái széttépvé a padlón, a szekrények sarkig tárva, a könyvek lapjai... Tudtad te, hogy a banyának megvolt a *Salamon kulcsai*, méghozzá kézzel másolt bőrkötésként?

A hírneves démonidéző és -űző varázkönyv említése megzavart. Az alkesznek pont ez lehetett a szándéka, mert rögvést véreresre változtatta a fater tekintetét, és ökölbe szorította mindkét kezét.

– Rám figyelj, ha hozzád beszélek! – üvöltötte. – Szegény apád élete legborzalmasabb élményét meséli épp, te meg ki tudja, miről álmodozol.

Nem bírtam tovább, vissza kellett vágnom. A szavak úgy buktak ki a számból, mintha saját akaratok, erejük volna. Jöttek fel a torkomon, megkapaszkodtak a fogaimban, s a levegőbe lendültek.

– Hát nem Anya halála volt a legborzalmasabb élményed?

A fater kőmervvé vált. Néhány pillanatig nem történt semmi, csak a fent rohangáló kölykök dübögése hallatszott, majd az alkesz démon felém lökte az öreget.

– Te nyavalyás kis...! – hördült, emelve mindkét öklét. Megjijedtem. A fatert eddig még soha nem tudta rávenni a benne lakó ördögfattyú, hogy megüssön engem. Most úgy tűnt, sikerül neki. Mégsem mozdultam. Valami azt súgta, csak így úszhatom meg a bajt.

Igazam lett. A fater az utolsó pillanatban megtorpant, majd mindjárt a legközelebbi székre rogyott és sírdogálni kezdett.

– Anya nincs már – motyogta, s ez most a saját hangja volt. Az alkesz démon visszahúzódott a torkába, de biztos voltam benne, hogy hamarosan ismét erőre kap. – Ha még mindig velünk volna...

– Lemegyek a boltba – mondtam halkán, vigasztalón. – Hozok lávalöttyöt.

A fater nem felelt, csak a szőnyeg felé bólogatott, tovább itatva az egereket. Szerencsére a suliból érkezve még nem volt időm levenni a kabátomat, így most öltöznöm sem kellett. Mihamarabb ki akartam jutni a lakásunkból, a lépcsőházból, a tízemeletesből.

A telefirkált, nyöszörögve ereszkedő liftszekrényben ácsorogva (a tetőtéri impek végre kidumálták magukat, s felvették a munkát) folyton az járt a fejemben, mi volt olyan különös a fater beszámolójában. Éreztem, hogy *nagyon* el akarta mondani, miként talált rá Smaragd néniére, pedig máskor szót sem szól a saját dolgairól. Vajon miért volt most másként? Hiába gyúrtamgyömöszöltem azonban a gondolataimat, nem jutottam semmire. Talán végig kellett volna hallgatnom, bár...

Abban valahogy biztos voltam, hogy a fater hazudott. Épp azért akarta olyan nagyon előadni a dolgot, hogy az ő – hamis – változatát ismerjem meg előbb.

Smaragd nénit megölték. A faterom pedig többet tudott az esetről, mint amennyit a grammatonoknak elmondott.

* * *

– Tessék, már megint egy! – jegyezte meg a pult mögött álló, pipaszárvékony asszonyság, mikor beléptem a boltba. Gonoszkodó arckifejezése nekem szólt, mivel a küszöböt átlépve az ajtó fölé szerelt ezüstcsengő jelezte, hogy démontalan vásárló érkezett. Ez a bűbájjal kezelt szerkezet nyomban kiszúrta az ilyesmit. – Utáljuk ám, ha apagék járnak hozzánk!

Igyekeztem nem törődni a nővel. A hátsó raktárból kilépő, nyurga srác, aki talán a fia lehetett, halkán mordulva a védelmemre kelt.

– Hagyja már, hiszen még gyerek! Nemsokára ő is választ magának démont, és akkor kedves vásárló lesz belőle. Igaz-e? – Az utóbbi kérdést hozzám intézte, kacsintva is mellé. Ráhagytam. Megszoktam már, hogy a városi kereskedők megvetik a démontalanokat, mivel nincs bennük fattyú, ami bőséges költekezésre ösztökélné őket. Ott van például a fater. Őt imádná ez a pizskafa, látva a szemében komorló alkeszt, hisz abból egyből tudná, hogy rengeteg lávalöttyöt adhat el neki.

– Na, elég a csevelyből! – vette vissza a szót az asszonyság. – Mi kéne?

Elég lett volna annyit mondanom, hogy kérek három palack mérget, hisz tényleg azért jöttem. Az iménti fogadtatás azonban dacossá tett, hát úgy döntöttem, cincálom kicsit a banya idegeit.

– Előbb körülnéznék – feleltem, s már indultam is a bolt polcsorai közé.

A tízemeletesektől egészen a Királyhágó utcáig gyalogoltam, hogy megvegyem a lávalöttyöt. Találhattam volna közelebb is megfelelő boltot, de ki akartam szellőztetni a fejem. Mivel a hőésés elállt, a délutáni csúcsforgalom pedig csendesedni kezdett, egész nyugisan éreztem magam.

Pizskafa asszonyság csecsebecsebazárja olyan volt, mint tízezer másik a városban. Kicsi, sötét, zsúfolt és maszatos

kirakatú. A rég nem villogó, de azért mégis zúgó-búgó neon-reklám kacskaringós betűi mindenféle csudás árut ígértek. A legalább húszféle lávalöttyön (az olesó bádoggannástól a drága kristályüvegesig) kívül akadt ott még asztrálfényben pácolt felvágott, szellemérintett kolbász, és garantáltan démonféreg-mentes parizer. Megnéztem a csokiszeleteket, melyek úgy hirdették magukat, mint amelyek mindegyike más-más ráolvasás, ígézet és mágikus háritás hatását fejtí ki arra, aki megeszí őkét.

A középső polesoron kizárólag átokverte, rontásviselt ruhadarabok sorakoztak. Sokáig válogattam a mostanság divatos fődémonok arcképével nyomott pólók között. Akadt ott bőven Leviatán (a démon törzs legfőbb feje), Belial, Asmodeus (a lidérc), Belzebub, Abaddon (a démonok hetedik dinasztíájának vezetője), Munkir és Nekir (a két arab démon), meg néhány Baal. Gyűlöltem mindet, de mutatni akartam a pult mögöl figyelő piszkafának, hogy jó gyerek vagyok, aki már alig várja, hogy részt vegyen a saját Megszállásán. A sorban ezután táskák, plakátok, uzsonnatatyók, meg hasonlók következtek, amikre szintén arcképeket festettek. Ezek démonimádó sztárokat ábrázoltak. A legrondább közöttük Menson volt, a förtelmes, akiről iskolákat neveztek el mostanában, mert a Város vezetése azt hitte, így a kölykök szívesebben járnak majd beléjük.

Az átokháritó amulettek vitrinjénél pillantottam meg az apagét. Csontsoványra fogyott, karikás szemű srác volt, kopott farmerdzsekiben, rég nem fehér ingben, foszladozó térdű nadrágban és tornacsukában. Remegő ujjakkal válogatott a kristályok, kövek és kavicsok között. Engem nem vett észre. Én is igyekeztem kerülni a tekintetét. Akárhogy fordultam azonban, a szemem sarkából mégis láttam, mikor a tenyerében eltüntetett két „*Exi ab seo!*” vésettél ellátott ezüstlapocskát. Tudtam, mit jelent a latin felirat,

elvégre a tanórákon hat éve nyomatták a fejembe az ősi nyelvet. „*Gyere ki belőle!*” – állt a lemezeken, mint a démonúzás egyik általánosan használt varázsigéje.

Azt is tudtam viszont, hogy az ilyen bűvtárgyakat kizárólag démonviselt felnőttek vásárolhatják meg. Olyankor használták őket, mikor egy-egy kéretlen lidérc, gnóm, vagy egyéb mágikus teremtmény beköltözött a lakásukba, gőzjárgányukba, s ki akarták azt űzni. Emberre azonban tilos volt alkalmazni.

Az apagének meg sem fordult a fejében, hogy kifizesse az Exi-lapocskákat. Lenyúlta őket, s mivel démontalan srác volt, mindjárt sejtettem, mire kellenek neki. Bizonyára elérte azt az életkort, mikor a törvény előírta számára a Megszállást, ha nem akart a Várbörtönbe kerülni. A fatertől meg az osztálytársaktól hallottam róla, hogy ilyenkor a legelszántabb apagék beszereznek néhány Exi-lapot, s miután átestek a Megszálláson, míg gyenge a beléjük költözött démon, gyorsan ki is űzik azt.

A srác elfordult a vitrinektől. Idegesen matatott még kicsit a kénkőszagos parfüméria üvegeséi között, majd lesunyt fejvel a kijárat felé indult. Feltűnőbben már nem is viselkedhetett volna, hacsak nem ordítja világgá, hogy: *Figyeljetek rám, épp most loptam el két Exit!*

A piszkafa asszonyság meg a fia persze frankón kiszúrták a szerencsétlen apagét. Három lépésre lehetett a bolt kijáratától, mikor a nő sápatag képén széles vigyor terült el, s a pult alól kétágú, rúnajeles varázshotot vett elő.

– *Sztafil!*

A villám átcikázott a bolton, leverte néhány konzervet, felrobantott két cukortartó dobozkat, majd mellbe vágta az apagét. A srác néhány centire felemelkedett a szottyos műkőről, szétcsapta kezét-lábát, azután fenékre ült. Markából kihullott a két

---

1 sztafil – villámlík (roma)

ezüstlapocska. A vésett *Exi ab seo!* betűkön a mágikus rontás felvillantott néhány apró szikrát, azután csend lett.

– Hívd a grammatonokat! – süvöltött rá meglepett fiára a pizskafa. – Mocskos kis apage², engem nem lopsz meg!

A fiú kábán ücsörgött a kövön. Egyelőre gőze sem volt róla, mi történhetett vele, és hol van egyáltalán. A villámvarázs, amit a kétágú botból a pizskafa asszonyosság küldött rá, rendesen kiütötte a srácot, de azért lassan kezdett magához térni. Mire a grammatonok megérkeztek a villogó gőzjárgányukon, s ketten bevonultak a boltba, már beszélni is tudott.

– Nem csináltam semmit. Épp a pulthoz akartam menni, hogy kifizessem ezt a két Exit, mikor megátkoztak.

Senki nem hitt neki, csak némán nézték a földön ülőt. A nagyobbik grammaton finoman megbökte a cipője orrával.

– Mutasd a tetoválásodat! – mondta.

Az apage kelleetlenül húzta fel bal karján az inget, dzsekit. Fura, de amint megláttam a kék rajzolatot, alatta a számokkal, amik jelezték, hogy a srácnak tényleg csupán három napja van hátra a Megszállásig, az én kartetoválásom is bizseregni kezdett. Mint minden budapesti polgárnak, nekem is a születésem után verték bele a bőrömbe a tintát. Az apró ábrák, betűk és számok arról is tanúskodtak, hogy az illető mely kerületből származik, kik a szülei és mi a vércsoportja, valamint az asztrálfrekvenciája.

– Sejttem én, mi volt itt a cél! – mordult szinte jóindulatúan a grammaton, és sildes egyensapkáját a tarkójára tolta. – Meg akartál szabadulni a hivatalosan kiutalt démonivadéktól, miután elfoglalta benned a helyét. Jól vágom, fiacskám? Ejnye, hát miért nem akarsz rendes polgárává válni Budapestnek?

Kérdésnek hangzott ez, de igazi választ senki nem várt rá.

---

2 apage – távozz (tőle) (latin)

A két grammaton erős marokkal felrángatta az apagét, aki úgy vonszoltatta magát, mint egy rongybábu.

– Ha már így alakult, beviszünk a démonoltóba – szólt a fiatalabb grammaton vigyorogva. – Minek várni még három napot? Megidézzük neked a démont, ami beléd költözik, és már túl is vagy rajta. Persze amíg a fattyú megerősödik, a zárkában maradsz, nehogy meggondolatlanságot kövess el.

Úgy tűnt, a fiú nem fogta fel a szavak értelmét. Üres tekintettel bámult vissza a földön heverő ezüst lapocskákra, amiken csábítóan szikráztak a démonúzó varázsszavak. A grammatonok távoztukban már épp biccentettek a boltosoknak, amikor a piszkafa asszonyság csontujja felemelkedett és egyenesen rám bökött.

– Várjanak szemernyit a közeg urak. Van itt még egy démon-talan. Az a lány, ott! Lehet, hogy együtt akartak lopni.

A grammatonok kegyetlenül vizslató szeme felém fordult, és akkorára tágult, hogy láttam benne a tükörképemet. A kezemben épp egy Menson-uzsonnatáskát szorongattam, ami most remegni kezdett. A fiatalabb grammaton elengedte az apagét és elem lépett, bár a polcok között csak nehezen fért el a széles válla.

– Üdvözlöm, kislány – mondta hamis udvariassággal. – Megmutatná nekem a kartetkóját?

Zavaromban először nem tudtam hova tenni az uzsonnatáskát. Mikor sikerült tőle megszabadulnom, először a jobb karomon kezdtem húzogatni a kabátot, de a grammaton máris csettegett a nyelvével.

– A másikon lesz az, kislány!

– Bocsánat! – Éreztem, hogy a homlokomon legördül néhány csiklandós verejtékecsepp.

– Rendben van – kiáltott hátra csalódottan a grammaton, miután végre leolvasta a kartetkómat. – Még csak tizennégy éves.

– Többnek néz ki – vicsorogta a pultos banya, aki még mindig a keze ügyében tartotta bűvös vesszejét.

– A világitástól – vélte az idősebb grammaton. – Ha tizennégy, akkor még van három éve, hogy megjelenjen a kötelező Megszállásán. Ez a törvény, naccság.

Ezzel a helyszínelés véget is ért. A grammaton húzott egyet az apagén, hogy az ajtó felé noszogassa, de ekkor...

Később sem tudtam tisztán felidézni, mi történt valójában. A farmerdzsekis srác, aki eddig bénultan tűrte, hogy ide-oda vonszolják, hirtelen bevadult. Lerázta magáról a nagydarab grammatont, aki a kirakatba pakolt holmik közé zuhant, elveszítve az egyensúlyát. Aztán a fiú a pult felé ugrott, kimarta a banya kezéből a varázsbotot, és hegyes szárát ránk tartotta, míg szétágazó végeit a két kezével markolta.

– Ne mozduljatok, ördögfattyak, különben kipörköllek benneteket a világból!

A hangja inkább volt sikoltás, mint határozott parancs. Sápadt arcán lázrózsák nyíltak, ajkáról nyálcseppek fröccsentek, tekintetében eszelős félelem ült.

– Engem nem visztek a démonoltóba! – üvöltötte. – Belém nem fog olyan ocsmányság fészkelni, amit ti magatokba fogadtatok. Az ember önálló és szabad. *Apage, Satanas*³!

Az apagék, vagyis démontagadók jelszavát üvöltve előrerontott. Azt hittem, kihasználja a grammatonok meghökkenését, és lelécel. A környező kis utcákban lett volna esélye eltűnni. Ehelyett azonban lehajolt, felkapta az ezüst lemezeket és a kirakattól épp előkecmergő grammaton homlokára csapta az egyiket.

– *Exi ab seo!* – vagyis: *Gyere ki belőle!* – ordította a varázsigét. A lemezből fülsértő csikorgás, majd olyan recsegés hallatszott, mintha karmok hasogatnának súlyos brokátfüggönyöket. A grammaton férfi pufók arcán fájdalom, rémület, kétségbeesés váltogatta egymást, miközben a karjai szanaszét csapkodtak.

---

3 Apage, Satanas! – Távozz tőle, Sátán! (latin)

Az apage a bolt sarkába húzódott és mohón leste a folytatást. A grammaton ismét hanyatt vágódott, böffentett néhányat, majd úgy visított, mintha a fogát húznák. Közben a démon, ami tán már harminc éve lakott benne, szétrepesztette a zubbonyát, és engedelmességre a démonúzó varázslatnak, távozott a testéből. Zöld, gyíkszerű, csúsós szörnyeteg volt, pikkelyes farokkal és ezernyi tűhegyes foggal. Rásziszegett az apagéra, de nem tehetett ellene semmit. Leugrott a padlóra, ami villámgyorsan magába szívta a testét, pusztán egy gusztustalan, sáros foltot hagyva nyomként. Az Exi megtette hatását, a grammaton immár éppúgy démontalan volt, mint a srác.

– Hát nem jobb így, testvér? – kiáltott rá a fiú.

Az egyenruhás azonban képtelen volt válaszolni. Rég leszokott arról, hogy a maga akaratából bármit is tegyen, hisz eddig minden mozdulatát a benne lakó gyík-démon irányította. Most mélán nézett maga elé és az ajka lassan kezdett lefelé fittyedni, mint a játszótéri gyerekeknek, aki megütötte magát a mászókan.

– Ki lesz a következő? – harsogta a démontagadó, eszelős tekintetét körbehordozva. Bal kezében újabb ezüstlemez csillant. – Banya, mit szólnál hozzá...?

Nem vette észre, hogy a fiatalabb grammaton megkerülte a pólókkal teliaggatott állványt, és így a hátába került. A hivatali varázshot iszonyú erejű villamos átkot vert a fiúra, aki nyomban összezsugorlott.

– Astarot szánkázzon a hátadon! – káromkodta el magát a grammaton. Terpeszben állt az ájult apage fölött, majd ráförmedt a kővé dermedt piszkafa asszonyoságra. – Hívjon másik járórt, meg a vajákosokat! Hogy ezért mit kapunk majd a főnöktől!

– Lehet, hogy a kölyök nem is apage volt? – lépett közelebb óvatosan a banya fia. – A démontagadók általában szelídek, de ez... Inkább *grufti* lehetett, nem?

– Grufti? – hörrentett a grammaton. – Meg van maga húzatva, ha elhiszi az ilyen rémmeséket. Az éjszaka démonvadásaival csak az óvodásokat szokás ijesztgetni, ember. Gruftik nincsenek! A mi démonlakta, szép városunkban emlegetni is nevetséges őket, ezt jól jegyezze meg!

A nyakigláb biccentett, de a kételkedő aggodalom nem akart kihunyni a szemében.

* * *

Végül csak megvettem a három palack lávalöttyöt, hadd örüljön a faterban lakó alkesz démon. Amíg elpusztítja a bűzös, forró folyadékot, legalább csendben marad. Ha szerencsém van, mindjárt el is alszik tőle, s akkor holnapig nyugtom lesz. A piszkafa asszonyság azonban, aki fel akart jelenteni a grammatonoknál, cseppet sem lopta be magát a szívembe, úgyhogy máshol szereztem be a fater *nyugtatóját*.

Sokáig sétálgattam a pelyhedző hóesésben, eltöprengve mindazon, amit a boltban láttam. Szegény apage. Tökéletesen megértettem a srácot, amiért nem akar magába fogadni egyetlen ördögfattyat sem. Persze ezt kimondani eszembe sem jutott volna. A suliban a tanárok meg az osztálytársaim így is eleget piszkáltak amiatt, hogy képtelen vagyok elhatározni magam a Megszállás dolgában. A legtöbb tizennégy éves másról sem tudott heherészni, pletyzni, csicseregni és hőzöngeni, mint arról, hogy melyik fődémon táborából *menő* ördögfattyat választani. A kopaszra nyírt, konditerembe járó srácok Abaddont emlegették, a drága cuccokban járó tinik Mammon démon fattyai után ácsingóztak, Lucifugét a hatalom-mániás, parancsolgató osztályelsők istenítették, míg a plázákba szinte már beköltözött mini cicababák Lilith lidérckirálynőért sikongattak.

Minden fődémon megajándékozta valamivel azt az embert, aki az ő seregéből választott magának ördögfattyat. Abaddon a

fájdalomtűrés és erő mágiáját, Lucifugé az ármánykodás és leplezhetetlen hazudozás, Lilith pedig a kápráztató szépség illúzióját adta emberi szolgálainak.

Lilith lidérckirálynő. Róla kaptam a nevem, ezért sokan úgy gondolták, ha eljön az ideje, az ő démonfattyai közül hívok majd magamba egyet. Csakhogy én megértettem az apagékat, még akkor is, ha sokszor totál őrültségeket beszéltek. Azt állították például, hogy valaha, a beláthatatlan múltban a démonok nem jöhettek át a mi világunkba. Ki voltak rekesztve innen, bezárva saját dimenziójukba, s ha mégis áttört valamelyikük, a mágusok elűzték őket.

Még hogy a mágusok... Azok a vén, por- és penészszagú köpönyegekbe burkolózó hapsik, akik manapság a diplomáik padlójába vésett varázsköreibben ugrálnak, csakis megidézni tudják a gnómkat, lidérceket, impeket meg a többit. Nehezen tudtam elképzelni, hogy valaha épp az ellenkezőjét tették.

Az a szegény srác a boltban... Azóta már átesett a Megszálláson. S mivel a grammatonok vitték a démonoltóba, méghozzá erőszakkal, hát a fattyú sem lehet valami finom szellem, amit belé ültettek. Talán majd látom őt, valahol az utcán szembejön velem. Felismerném, ebben biztos voltam. Csakhogy *akkor* ő már nem lesz ugyanaz a fiú, aki Exit akart lopni. A tekintetében ott dereng a démonfattyú, amit gondoskodó városunktól kapott, s többé nem szabadulhat tőle.

Hacsak... A síkos járdán csúszkálva, közel a vakolatot hámló házfalhoz, hirtelen eszembe jutott az a különös szó, amit a nyakigláb boltos említett. *Grufti*. Hát persze, róluk is hallottam már. „Éjben járó démongyilkosok” ... „Halálvárók” ... „Ördögfattyak rémei” meg hasonlók. S persze a tanárok megvető, undorodó képe, miközben kijelentik, hogy gruftik – szerencsére – nem léteznek.

A városban azért mégis sokan pusztogtak róluk. Sőt, a

korosztályomban divattá vált utánozni ezeket a „nemlétezőket”. A ködgruftik – így nevezték magukat azok a tinik, akik tetőtől talpig feketébe öltöztek, fekete szemfestéket, körömlakkot kentek magukra, s még a tekintetük is fekete-fekete-fekete volt. A sulinkba is járt egy ilyen ködgrufti csajszi. A tanárok legszívesebben megfojtották volna, a diákok meg röhögtek rajta, de őt ez mintha cseppet sem érdekelné. Fekete, földet söprő szoknyájában, éjszínű szemfestékének részéből lesve ránk úgy mászkált közöttünk, mint a démontalanság eleven hirdetőoszlopa.

Divat, bohóckodás. A ködgruftik végül mind szépen elmentek a maguk Megszállására, miután morogva, de mégiscsak kitöltötték a démonkérő úrlapot. A lázadásuk legfeljebb odáig terjedt, hogy a legkevésbé menő földémonok fattyaiból választottak maguknak szellemet, de ezzel kész.

Ilyen gondolatok kergetőztek hát a fejemben, míg a Királyhágó utcáról kiballagtam a Krisztina körútra. A városra rátelepedett a korai sötétség, de a Déli pályaudvar mellett húzódó aszfaltcsíkok tömve voltak hatvannal száguldozó gőzjárgányokkal. Ahogy kiléptem a sarok mögül, azonnal láttam, hogy valami örült ciki történt. A hozzám közelebbi sávban állt a forgalom, és egyszerre három grammaton rohamkocsi kék villogója festette meg a házakat, embereket. Fehér gőzmentő fúrta át magát sivalkodva a feltorlódott négykerekűek között, majd csikorogva, fehér felhőket pöffentve állt meg. A feltároló ajtón át négy vajákos toppantott a betonra, miközben grammatonok próbálták ordítóva szétkergetni, továbbhaladásra bírni a báméskodókat.

Baleset. Hátamat a bérház falának támasztva lestem az eseményeket. Ekkor még a lávalöttyös palackokat nem vettem meg, így azok legalább nem húzták a karomat. A fehér egyenruhás vajákosok lekuporodtak az egyik áldozat mellé, s máris nyomták a ráolvasást. Kántálásuk mágikus fényeket idézett meg a téli

hidegben. A színes asztrálcsíkok ide-oda szálldosva nem sokban különböztek a gőzjárgányokból pöfögő páraktól. A csoportosuló emberektől nem láthattam, mi a helyzet, de az előttem lökdösődők beszélgetését az első sorból hallottam, mint egy rádiójátékot.

– Úgy csapta el szerencsétlent, ahogy Lucifugé nagykönyvében írva van!

– Nem látok féknyomot. Lát valaki féknyomot? Én nem látok.

– Szerintem vége, bármilyen ráolvasást is alkalmaznak.

– Mert mennek, mint a megvadult démonlovasok! Nyomják a gőzpedált, aztán ez a vége.

– A gyalogos volt a hibás! Nem nézett körül, biztos lekéste a vonatot.

Már-már indultam volna tovább, elunva az „eseményt”, de ekkor rémült sikoltás tört át a morajló forgalom zaján. Egyszerre fordult minden báméskodó feje a hang irányába, ahogy az enyém is. Bundába csavart, ősz hajú nő állt a járda szélén, égbe emelt karokkal. Ő sikoltott, s rögvest hátrálni kezdett, míg meg nem torpantotta a gyógyfűtár hideg kirakatüvege. Látszólag nem esett semmi baja, így arra próbáltam rájönni, mit bámul olyan mereven. A gőzmentő és a grammatonjárgányok kékes villódzásában hirtelen valami sötét, de aranyló szélekkel gomolygó alak jelent meg. Az aszfaltról emelkedett fel, máris legalább három méter magasságban lebegett, s a belsejében baljós árnyhullámok terjengtek.

– Gyászdémon! – üvöltötte valaki iszonyodva.

Az ember tehát, akit a gőzjárgány elütött, immár meghalt. A vajákosok nyomban felegyenesedtek, éppúgy bámulva a fejünk fölött sötétlő jelenést, mint mindenki más. A félelem és iszonyat tapinthatóan, ragacsosan permetezett az égből.

A gyászdémonok akkor jelennek meg, mikor az ördögfattyú hirtelen, s együtt pusztul el emberi hordozójával. A mágusok leginkább csak hebegnek-habognak, ha megkérdik tőlük, hogy miféle

szellemek ezek. Igazság szerint ők sem tudják, de azt feltételezik, hogy talán a holt démon maradványai, a gonosz esszenciái. Annyi biztos: a gyászdémon gyűlöli az élőket, legyen az hús-vér ember, vagy az abban lakó ördögfattyú.

A grammatonok szerencsére észnél voltak. Előkapták varázsbotjaikat, és mielőtt az elszabadult gyászdémon rávethette volna magát valakire, mágikus erőbilincsbe zárták, majd lassan kiszorították az elevenek dimenziójából.

Úgy gondoltam, mára elég lesz ennyi kaland. A Krisztina körúton ismertem egy apró éjjel-nappalit, ami a – nem túl szellemes – Belzebub-shop nevet viselte. Megvettem a három palack lávalöttyöt, és siettem haza. Hideg volt, átfáztam. A gázlámpákkal gyéren megvilágított lakótelepi parkban nem találkoztam senkivel. Elgémberedett ujjaimmal sokáig matattam, míg végre megtaláltam a lépcsőház kulcsát. A lakók legtöbbször régebben a szellemdobozok előtt ült, falta a vacsorát, itta a keserű, jéghideg habvizet. Beszálltam a liftbe, megrángattam a jelzősinórt. A tizedik fölött, apró betonkuckójában néhány imp morogva tekeresni kezdte a drótkötelet.

A hatodikon teljes volt a csönd. Kezdett összeszorulni a gyomrom, mert biztos voltam benne, hogy a fater alkész démona hosszadalmas üvöltözéssel fogja a szememre hányni, amiért ilyen sokára jöttem. Azért valami mégis felkeltette a figyelmemet, miközben a lakáskulcsot kerestem a zsebemben.

Smaragd néni ajtaja résnyre nyitva volt, pedig a grammatonok mágikus pecsétet is raktak rá. Bizonyára kapkodva, hanyagul dolgoztak, hiszen csak egy vén banyáról volt szó. A bűvös pecsét vörösen fityegett a zár alatt, úgy kétujjnyira, s tényleg csak Asmódeus lelke tartotta – ahogy mondani szokás.

Megborzongtam a gondolattól, mikor eszembe jutott, hogy ma délelőtt abban a lakásban gyilkosság történt. A kíváncsiság azonban úgy szökkent fel bennem, mint valami átkozott kis imp,

aki alig várja, hogy parancsot kapjon. A mágikus pecsétet elég volna megpöccinteni, hogy leessen. Ha a grammatonok rendesen tették volna fel, akkor persze iszonyú erejű kábító rontás csapna ki belőle. Így viszont nem működik, tehát bárki bemehet Smaragd néni egykori kéglijébe.

Bárki, akár én is.

Tudtam jól, hogy törvénytelen dologra készülök. Egyáltalán, mit akarok én ott? Ha a fater beszámolója arról, hogy miként talált rá a szomszéd banyára, nem lett volna olyan zavaros és... Hazug! Igen, az öregem hazudott, vagy legalábbis titkolt valamit, ami mégis ki akart belőle bukni. Végül nem mondta el, de ha most bemegyek a lepecsételt lakásba, talán rájövök valamire.

A lépcsőházban rajtam és a jeges huzaton kívül semmi nem csapott zajt. Óvatosan a fal mellé állítottam a reklámszatyrot, amin harsány betűk közölték a bamba polgárokkal, hogy nincs jobb, mint a *Belzeubis nikotinrágó*. A lávalöttyös palackok halkán egymáshoz csendültek.

A mágikus pecséthez még csak hozzá sem kellett érnem. Elég volt közelítenem a kezem, s a felkavart levegő megtette a magáét. A vörös viaszkorong hangosan csattant a kék linóleumon, három darabra, meg némi apró szemcsére törve. Ha eddig akadt is benne varázserő, most már biztos elillant.

Kesztyűs ujjammal lassan betoltam az ajtót. Szurkos sötétség fogadott odabenn. Átléptem a küszöböt, de várnom kellett, hogy a szemem hozzászokjon a koromszínű levegőhöz. Közben úgy éreztem, mintha a kabátom, a pulcsim és a pólóm alatt, a nyakamban függő rontáshárító ónmedál, amibe három karneolagát kövecskét illesztettek, átforrósodott volna. Képzeltés, semmi több, de azért melegem lett.

A lépcsőházból némi fény azért beszűrődött az előszobába. A fater igazat mondott: a padlót mindenféle kacat, ruhadarab és szemét lepte be vastagon. A betörő, aki végzett szegény öreglánnyal,

bizonyára értékeket keresett. Elég ütődött fazon lehetett, ha azt hitte, hogy mindjárt az előszobában ráakad valami értékesre.

Mély levegőt vettem, majd elindultam előre. Még mindig csak a tárgyak, bútorok körvonalait tudtam kivenni, de a panellakás pont olyan elrendezésű volt, mint a miénk, így a tájékozódás nem okozott gondot. Balra a konyha. Az ajtaja nyitva, odabenn éktelen kupi, felfordulás és mocskok. Édeskés illat csapta meg az orrom. A grammatonok a lakást lekapcsolták a központi akkumulátorról, de elfelejtették kirámolni a hűtőt. Ebből olyan bűz lesz néhány napon belül, hogy a fél ház elköltözik.

Jobbra a fürdőszoba. Az ajtaja zárva, de azon keresztül is hallom, ahogy csipp-csöpp-csipp, csöpörög a kád csapja. Eszem ágában sem volt benyitni. A fehér csempés, zuhanyfüggönyös helyiségekben mindig borzadályos dolgok vártak a lopakodóra; legalábbis a szellemládák műsoraiban. Szóval úgy döntöttem, ezt kihagyom. Csorgott hátamon a verejték. Mégis tovább, beljebb akartam menni.

A nappali ajtaját ismét csak tárva-nyitva hagyták a helyszínt vizslató grammatonok. Amint átléptem az alacsony küszöbön, rögvest sokkal jobban láttam, mert bár a hatodikon voltam, az utcai gázlám-pák fénye rendesen beszűrődött. Itt talán még hatalmasabb volt a felfordulás, mint a lakás többi részében. Tényleg bokáig gázoltam a szétszagotott ruhák, összetört dísztárgyak, döglött madárként heverő könyvek között. Szegény Smaragd néni, ha ezt látná, úgy rikácsolna, hogy még a földszinten is felébrednének a szendergők.

Elmentem a nappali közepéig, s ott megálltam. Tudtam, hogy jobbra tőlem található a hálószoba. Azt is tudtam, hogy a fater ott talált rá a szomszéd banyára. A bátorságom azonban idáig tartott. Legszívesebben sikoltozva rohantam volna ki az idegen lakásból, azzal sem törődve, hogy ki hallja meg.

Nem tudom, milyen sokáig álltam ott. Lassan lélegeztem, megfeszítve minden izmot, hogy ne remegjen a térdem. Mit keresek én

itt? Mire jó ez az egész? A fater hazudott, mismásolt, valamit titkolt, de ez nem tartozik rám. Különben sem jönnék rá soha, hogy...

Jobbra tőlem valami koppant. Egészen tisztán hallottam! Fém hang volt, mint mikor valaki elejti az amulettjét.

Muszáj volt a hálószoza felé fordulnom. Egyszerűen nem tehettem mást.

A tárt ajtó szurokfekete téglalapjának mélyén halvány fény derengett. Lány, aranyszínű vonalak lebegtek a levegőben, emberi alakot formázva. A jelenés a hálószoza közepén derengett. A háta görbe, mint aki épp egy kulcslyukhoz hajol le, hogy leskelődjék.

Tartott valamit a kezében, amit felém nyújtott.

Elvettem tőle. A derengés ekkor lassan, finoman szétporladt és permetként hullott a földre. Az ujjaim között apró papírfecnit éreztem.

Ekkor rohantam ki a lakásból, s vágtam be magam mögött az ajtót. A lépcsőházban szinte azonnal megnyugodtam. Homlokomat a liftajtó hideg felületének támasztva lihegtem még kicsit, s örültem, hogy túl vagyok ezen az őrültségen. Ritka esemény kísértetet látni. Hát még ha az ember ajándékot is kap tőle! Tekintetem a papírfecnire vándorolt. Azonnal kiszúrtam, hogy egy boríték letépett darabkája. A bélyeg Lucifugét ábrázolta; ócska, három-dés tömegcucc. Ha finoman mozgatod, a földémon nyújtogatja a nyelvét.

A pecsét szerint a levelet itt, Budapesten adták postára, de azt nem lehetett kivenni, hogy mikor. A címzett özvegy Smaragd Zebulonné nacesága. Miért gondolta a kísértet, hogy ez engem érdekelhet? Hol van belőle a levél? És egyáltalán...

Hirtelen felismertem a kézzel írt címzést. A kerekded S, a kacskaringós g, és az a határozott, már-már villámszerű Z!

Azt hittem, ott esem össze a lift előtt.

A levelet ugyanis, ebben teljesen biztos voltam, Anya írta!

Nyolc

– Jól van, gyerekem, lökjed az ígét ide, egyenest az arcunkba bele! – hördült Galaványi tanár úr az asztalára támaszkodva. Az öreg rózsaszín hájjal keretezett, mélyen ülő, apró szemének tükrében mohón csámesogott a Nuberus névre hallgató, pocsolyazöld bőrű démon. Az osztályunk egységes undorral figyelte a történeteket. Utáltuk Galaványi haverkodó, mégis sunyi módon becserkésző stílusát. Adta a „jó fejet”, aztán villámgyorsan osztogatta a büntetéseket, mikor a gyanútlan diák bedőlt neki. Az *akasztófa* nála mindennapos jegynek számított, bár néha csoda történt, és a jó feleletért beírt egy-egy *tüzes trónust* is.

Közöttünk már nem akadt olyan, akit átverhetett volna. Most épp Kolost szúrta ki magának, aki alacsony volt, szőke és beszari. Ezen senki sem csodálkozott, mivel Kolos apja az Angyalföldi Démonoltók főfelügyelőjeként dolgozott, így otthon is terrorizálta a családot. A fia sokszor jött be úgy a suliba, hogy az arcát hosszú, piros csíkok tarkították. Ebből

tudhattuk, hogy a Kolos papában lakó démon előző este sem kímélte a karmait.

– Megszólalsz végre, vagy máris véshetem az akasztófát ide, a neved mellé? – szólta ismét Galaványi, vaskos ujjai közé véve a lúdtollat. A kihegyezett írószerszám már-már elcsöppent, rá a naplóra, mikor Kolos kiprészelt magából az első szót.

– A démonok... Az ördögfattyak azóta laknak közöttünk, mióta csak világ a világ – gyenge, szinte cincogó hang lopakodott szerte a teremben. Mivel senki nem kezdett el röhögni, Kolos folytatta. – A démonokat az ókori görögök „damionész”-nak hívták, ami a rossz szellemek gyűjtőneve volt. Platón korától fogva sokáig a betegségek okának tekintették őket, nem ismerve fel, hogy bár más dimenzió szülöttei, azért mégis lelki testvéreink nekünk, embereknek. Ma már senki nem hiszi, hogy a démonok okozták az elmezavarokat, a járványok terjedését és a háborúkat. Az a nézet is megbukott, miszerint a démonok az istenek és az emberek régiója közt élő köztes világ lakói volnának, mivel mágusaink bebizonyították, hogy az istenek nem is léteznek.

– Elalszom, gyerekem! – horkantott Galaványi, s a tekintetében ücsörgő ördögfattyú tényleg hatalmasat ásított. – Halljunk végre valamit a mai korról, elvégre itt és most élünk. A görögök rég a Pokolban tanulják az igazságot. Szóval?

Kolos feszengve piszkálta nadrágja varrását, s úgy meresztette szemét a – gyárilag! – disznó szavakkal összekaristoltsz asztalra, mintha onnan bármit is leolvashatna. Az osztály kezdte azt hinni, hogy „a többi néma csend”, de ekkor a fiú újra beszélni kezdett.

– A démonok valójában megosztják az emberekkel az ösztöneiket és indulataikat. A Megszálláskor hajlandóak beleköltözni a szerencésbe, és különböző mágikus ajándékokkal látják el őt.

– Hogyan juthat be az emberi szervezetbe a démon? – sóhajtott

Galaványi tanár úr. Elérkezett tehát a villámkérdések ideje, amin a legjobb tudású tanuló is könnyedén elvérezhetett. Itt a gyorsaság volt a fontos, Kolos pedig épp a tétovaságáról lehetett nevezetes. Most mégis rámarkolt divatos gatyájára, és lökte az ígét.

– A démon étellel, itallal, injekció vagy levegő útján kerülhet a befogadó ember szervezetébe.

– Miért tartjuk a szánk elé a kezünket, mikor ásítunk? – Galaványi rögvest szemléltette is a dolgot.

– Így gátoljuk meg azt, hogy nem kívánt, tehát meg nem idézett démon jusson belénk.

– Mikor jön el a Megszállás ideje?

– Átlagos démont, azaz succubust és incubust a tanuló tizenegyedik életéve betöltése után igényelhet a Városi Mágustanácsból – az osztályon izgatott pusmogás futott végig, de Galaványi démonának átható tekintete elnémította a fecsegőket. Kolos folytatta: – Nagyobb démontársat tizennyolc éves kortól, fődémont viszont csak kivételes esetekben idézhet meg az ember.

– Mik ezek a kivételes esetek és miért?

– A fődémonok, úgymint Leviatán, Asmódeus, Mammon, vagy Belphegor nagyurak megidézhetőek ugyan, de csakis abba az emberbe költöznek be, akit arra méltónak találnak. Az ő seregeik alsóbb rangú démonai, incubusai azonban bárkinek rendelkezésére állnak, amennyiben démontalan életükben nem követtek el olyan cselekedetet, ami sérti a démonok dimenziója és a Budapesti Mágustanács között fennálló...

– Elég lesz! – recsegte unottan Galaványi. Tolláról, ami még mindig a napló fölött remegett, hangos toccsanással lehullott a tinta. Persze eddig is csak azért maradt ott, mert a tanár ördögfattyának akarata ott tartotta. – Egész jó. Ezért megérdemelsz egy gyöngé *szöges kalodát*.

Az osztály elismerően mordult, hisz az öt közül ez volt a

harmadik legjobb jegy. Kolos is megkönnyebbülve ült le a székre. Ma talán nem fogja kidekorálni a képét szigorú papájának kegyetlen ördögfattyá.

– Lilith, a te bájos hangocskádra áhítozunk!

Galaványi felszólítása váratlanul ért, de nem estem kétségbe. A fater tegnap igazán hálásan fogadta a lávalöttyöt, s miután legurította, hamar elnyomta őt a buzgóság. Így maradt időm tanulni az Éjféli Áldozás előtt, hogy azután én is nyugovóra térjek. A szokásos szertartást Ashtoreth fődémonnak ajánlottam, mivel ő a legengedékenyebb a dimenzión túli fejesek közül. Elég megígérni neki, hogy másnap elvégzek valami egészen apró gonoszsgot, például megdobok kövel néhány kóbor macskát, s cserébe a védelmébe vesz a következő huszonnégy órára.

Felálltam hát a székemről, s hogy mutassam: nálam minden rendben, egyenesen a tanár démonjának vizenyős szemébe néztem.

– Mondd csak, gyermeke, hol található az iskolánk és kiről nevezték el? – hangzott a bemelegítő kérdés.

– Iskolánk az Urbain Grandier atyáról elnevezett Általános Csemetenevelde a Rézmál városrészben.

– Miről hírhedt ez a pap?

– Grandier atyát 1643-ban máglyahalálra ítélték a démon-talanok. Így vált ő a démonokkal kötött későbbi szövetség vértanújává. Az atya rettenetesen hiú volt, s a tartós szépségért cserébe szerződést írt alá több fődémonnal, amiben kötelezte magát, hogy elősegíti a hozzá tartozó Orsolya-rendi apácák incubusokkal történő megszállását. Rendkívül ügyesen dolgozott, számos apagét juttatott bentlakó démonhoz, de végül elfogták, és tűzre vetették.

– A pancser! – legyintett Galaványi tanár úr, vagy inkább a benne lakó ördögfattyú. – Teljes megvetésünkre érdemes, ha

engedte magát megpörkölni. Városunk vezetői viszont bizonyára azt nézték, mennyire tehetségtelen kölykök fognak ide járni. A hozzátok hasonló Grandier atya neve épp jó választás az iskolátnak.

A varázskönyv-szakos tanár hatalmasat röhögött a saját viccén. Az osztály ostobábbik fele vele kuncogott, míg a többiek, mint én is, vártuk a folytatást.

– Hát, gyerekem, ez még kevés a keréketöréshez – szólt Galaványi. A gyomrom nyomban görcsbe rándult, hisz én sokkal jobb jegyet akartam elérni, mint a második legrosszabb „kerék”.

– Kérdezzen, tanár úr! – biztattam pimaszul és meggondolatlanul.

– Azt mondja, kérdezzek! – harsogta Galaványi. Tekintetében az ördögfattyú mohón megnyalta csupa fog szájának szélét. – Jól van, gyerekem, ahogy akarod. Akkor tehát vázold nekünk, kérlek, a démoni dimenzió hierarchiáját.

Ebbe alaposan beletenyelereltem. Galaványinál ugyanis szinte képtelenség volt jól felelni arra a kérdésre, hogy milyen sorrendben állnak egymás fölött és alatt a démonok. Ahány penészes grimor volt a világon, annyi válasz létezett, mintha az ütődött mágusok még önmagukkal sem értenének egyet. Azért némi homlokráncolás meg orrszívogatás után belevágtam.

– Az ezeröttszázas évektől kezdődően számos nagy tudású mágus fáradozott azon, hogy megszámlálja és rangsorba szedje a démonokat. Több adat is napvilágra került, melyeket a korabeli varázskönyvekben, vagyis grimorokban találhatunk. Városunk bölcs vezetői száztizenkét évvel ezelőtt szentesítették a ma is elfogadott Démonológiai Statisztikát, miszerint a démonok 6 légióba tartoznak. Minden légióban 66 sereg van, minden sereg 666 csapatból áll, minden csapat 6666 démont számlál. Így összesen 1.758.064.176 démonnak kell lennie. Minden démon saját

névvel bír, de az összes ember nem ismerheti. A légiók fölött 79 démonherceg uralkodik. Őket nevezzük fődémonoknak, avagy nagyuraknak.

A hátam mögött halk mocorgás támadt, s ebből sejtettem, hogy jobb volna röpke pillantást vetnem Galaványira. A tanár kerekded feje lassan lefelé bukott, egyenesen az asztalra, mintha a homlokával akarná érinteni a karját. Persze csak megjátszotta, hogy mindjárt elalszik. Túl *messziről* kezdtem a feleletet, hiszen ő a démonhercegek rangjára volt kíváncsi, és az elégedetlenségét így jelezte. Rendben, akkor jöjjön a lényeg.

– A démonhercegek rangját számos mágus próbálta kideríteni, de a megidézett és kikérdezett ördögfattyak legtöbbször vízfolyásként hazudott. Természetesnek vehetjük, hogy a démonok nemzetsége őrzi a titkait. Ettől függetlenül mára hozzávetőlegesen tudjuk, miként épül fel a nagyurak hierarchiája. A legfőbb vezér, minden démonok császára Lucifer. Őt követi rangban Belzebub koronaherceg, Leviatán, a démon törzsek feje, Astarot a démon-seregek nagyvezére, Lucifugé első miniszter, Satanachia fővezér, Tetragrammaton generális...

– Elég! – kapta fel a fejét Galaványi tanár úr. – Ítéletnapig sorolhatnád, annyian vannak. Nekünk, átlagos halandóknak egyébként is legtöbbször csak a parancsnokságuk alatt létező ördögfattyakkal van dolgunk. Te kinek a mágikus védelme alatt születél, gyerekem?

– Lilith lidérckirálynőről kaptam a nevem – mondtam, s bár nem tudom, miért, lesütöttem a szemem. – Ő a vihar elemi erejű démona. A hagyomány szerint Ádám ősapánk első felesége volt, de túl szabadelvű és önálló nőnek mutatkozott, ezért mennie kellett, s Éva lépett a helyébe. A Talmudban éjjeli szellemként emlegetik, a Kabbala szerint pedig a férfiak csábítója...

Röhögés söpört végig az osztályon. Én persze elvörösödtem, és

semmi pénzért nem emeltem volna fel a tekintetemet. Szerencsére Galaványi megelégte a kínzásomat.

– Kivételesen megkapod a tüzes trónust – beírta a legjobb jegynek számító jelet a naplóba. – De csakis azért, mert sikerült elszórakoztatnod, te kis... férfiveszedelem.

Újabb röhögés, mire leültem. A szomszéd padból a pattanásos fejű Csolovek Krisztián felém cuppogtatott, és undorító kézjeleket mutogatott az asztallap alatt. Elfordítottam a fejem.

Az óra maradék részében még hárman feleltek. Írisz a démonidézéshez szükséges tárgyakat, kellékeket sorolta föl, Karolinnak a boszorkányszombat hagyományairól kellett beszélnie. Könnyű dolga volt, hisz ő és az anyja minden holdfordulón a Tabánban ropták a többi banyával. Végül Martocsek Flóráttól szövegértést kapott a tanár, és Henoch apokrif, vagyis iszonyúan ősi írásából idéztette fel vele a démonok első földi látogatásának történetét. A monda szerint valamikor rég, mikor emberek még csak kevesen éltek, s azok is kizárólag néhány folyó közelében, kétszáz démon elunta a saját dimenzióját. Fellázadtak a természeti törvények ellen és átruccantak hozzánk, hogy innen válasszanak feleséget. Ez meg is történt, sok kis démonfattyú született, de azután megáradtak a vizek, és mind a kétszáz démon megfulladt. Ettől kezdve az emberiség jó darabig újra démontalanul élt. Hát, valahogy így.

Odakinn persze megint szakadt valami hideg lé. Hó, vagy talán eső.

Amikor a pedellus imp végre megkongatta a harangot, az osztály egyszerre ugrott talpra. Galaványi tanár úr elsőként lépett a folyosóra, hóna alatt a naplóval, amibe azért ma is sikerült beleerőltetnem egy nyavalyás tüzes trónust. A fatert ugyan nem érdekli majd, de azért én valahogy mégis jól éreztem magam ettől.

Hosszú szünet következett, s nekem fogalmam sem volt, hova bújhatnék a heccelődők előtt.

* * *

A suli (vagy ahogy a Város nevezi: csemetenevelde) folyosóin persze szokás szerint teljes volt a dili. Ilyenkor az alsóbb és felsőbb osztályokba járó lányok és fiúk összekeveredtek, vadul lökdösődve, szitkozódva és kacagva törtettek a dolguk után, úgy téve, mintha volna nekik olyan. Pedig a szünet inkább arra lett kitalálva, hogy végre ne gondolkodjunk, még annyit se, mint óra alatt.

Ahogy elosontam a fali üvegtárló mellett, amiben azoknak az egykori diákoknak a fényképei sorakoztak, akikbe neves démonok költöztek életük során, máris hallottam, amint Írisz nagy hangon meséli a barátnőinek:

– ...és akkor az a liba verte a nyálát, hogy ő egyetlen riszá-lással kifekteti a srákokat, mert Lilith lidérckirálynő védnöksége alatt született.

A „menő” csajszi fújoltak meg cicegtek, de a körülöttük legyeskedő, idéttlen srákoknak tetszett a dolog. Néhányan a csúnyábbakból rögvest elkezdtek körbekémlelni a folyosón, mintha engem keresnének, mert persze rólam volt szó. És sajnos az egyikük, aki tavaly elveszítette a fél szemét egy balul sikerült idézés közben, meg is látott.

– Ott megy az én szívemnek királynője! – rikoltotta.

Erre az összes többi idióta is hörögni, lihegni meg susogni kezdett, mintha rájuk tört volna Aszódeus démon görcse. A csajszi viszont rikácsoltak, lökdösték a fiúkat, az egyik még bele is rúgott a félszeműbe, bár nem azért, hogy engem megvédjen, inkább féltékenységéből.

Az ellenkező irányba próbáltam eltűnni, hogy a lépcsőn lefutva az ottani lányvécébe bújjak. Útközben megpillantottam Tomasót, aki valamiért integetett, de nem tudta elég gyorsan átverekedni

magát a tömegben. Engem most cseppet sem érdekelt a srác tapizó démonának hülye gügyögése, úgyhogy mentem tovább. A lépcsőfordulóban aztán, ahonnan hatalmas ablakokon át a Fillér útra lehetett látni, kisebb csoportosulás állta utamat. Először át akartam furakodni rajtuk, de ekkor észrevettem, hogy egy tanár is van közöttük. A Salamon!

Ő külön fogalom a csemetenevelésben. Legalábbis a csajok között biztosan. Természetesen fiatal, magas, sportos és olyan jóképű, hogy a libáknak valahogy mindig kuncognia, esetleg sikoltoznia támad kedve, mikor meglátják. A Salamon, vagy – ahogy egymás között szoktuk emlegetni – a Slomó hangja olyan mélyről zengő, rezes és meleg, mintha egyenesen a vulkánok forró gyomrából bugyogna föl. Legtöbbet azonban a tekintetéről lehetne beszélni, ami különös, átható és simogató, bárkire is néz éppen. Sokáig nem tudtam rájönni, miért borít ki Salamon pillantása, a csajok pedig a mai napig erről vitatkoznak. Én már tudom. Slomó szemének tükrében soha nem dereng ördögfattyú! Más tanárok kifejezetten szeretik mutogatni a démont, akivel megosztják szottyos testüket. Salamon nem. Ő képes parancsolni a saját lényének, elnyomja azt, uralkodik fölötte, mintha nem is létezne. Pedig biztos létezik, hisz máskülönben Salamon nem taníthatna kórtant (betegségokozás, démoni rontások, járványkeltés, fertőző ördögfattyak, ráolvasások, meg ami csak belefér a témába).

A lépcsőfordulóban, ami tényleg elég nagy volt, négy fiú és egy lány állt egymással szemben. A srácokról ordított, hogy Abaddon-mániás, kigyúrt izomhegyek, akik a démonok hetedik dinasztiajának főuratól erőt és kitartást kunyerálnak minden edzés előtt. Ujjatlan pólójuk majd' szétrepedt duzzadó felsőtestükön, amihez képest a fenekük és a lábuk nevetségesen kicsi volt, nem is beszélve a kopaszra nyírt fejükéről.

Velük szemben, hátával a hatalmas üvegtáblának támaszkodva,

egy ködgrufti lány állt. A szerelésétől, sőt, egész lényétől elakadt az ember lélegzete. A lábán hegyes orrú, fémveretes bőreszima feketéllett, ami szintén fekete bőrnadrágban folytatódott. A derekát rézlapokkal borított, széles szíj övezte, majd fekete necceblúz következett, aminek ritkás anyagán áttetszett fekete melltartója. A vállára hatalmas, horgolt, sötétbarna „nagy-mama-kendőt” borított, aminek rojtjai hosszabbak voltak, mint az én mutatóujjam, s talán vastagabbak is.

A haja gyönyörűen hullámozott a derekáig, betakarva a két vállát; egészen olyan volt, mint valami eleven sátor. Mivel a körmeit és a szemhéját feketével festette ki, a szemét erősen körberajzolta, és az ajkát vérvörösre rúzsozta, az arcbőre betegesen sápadtnak tűnt. A nyakában számtalan amulett, fém- és csontfityegő függött. Mikor elfordította a fejét, hogy dacosan az Abaddon-fiúk szemébe nézzen, megláttam, hogy az orrában apró ezüstkarika csillog.

– A kiontott vér bűn, ha nem áldozzuk senkinek – szólalt meg a maga mély, nyugodt hangján Salamon. Azonnal rájöttem, hogy valami kínos ügy közepébe sikerült pottyannom. A hátam mögött, a lépcső tetején még mindig hujjogtak, csámesogtak az idétlenek, de már nem érdekelt. Elfértem volna az izompólós bunkók mellett, s mivel ők nem velem foglalkoztak, hát szabadnak tekinthettem az utat. Csakhogy hirtelen érdekelni kezdett, mi történik a folyosón.

– Én szívesem felajánlom Abaddonnak a ködgrufti vérét! – viczorogta a kopaszok legmagasabbika.

– Amíg magadat nem áldoztad lakhelyül Abaddon egyik fatytyának, addig nincs jogod hozzá! – Salamon kicsit sem emelte fel a hangját, mégis muszáj volt hallgatni rá.

– Tanár úr, miért engedik meg *ezeknek*, hogy ide járjanak? – kérdezte az izomsókák egyike, kissé nyafogva. – A ködgruftik nem tisztelik a földémonokat. Ezek mind teljesen...

És tenyerét többször elhúzogatta a saját szeme előtt, mintha ablakot síkálna.

– Ha valódi hülyét akarsz látni, nézz bele ebbe! – nevetett fel ekkor a fekete csajszi, és bal tenyerét kifelé fordítva a srác elé tartotta. A markában apró tükör csillant, amit valahogy a bőréhez erősített. Az izomfiú hördülve ugrott hátra, pedig még nem lakott benne démon, amelyeknek árthatott volna a lány.

A négy kopasz vicsorogva lépett előre, de Salamon közójük lépett.

– Elég volt! – mondta olyan erővel, mintha gyomron vágta volna. – Amint átestetek a Megszállásotokon, felőlem letéphetitek egymás fejét. Addig azonban én mondom meg, mit tehettek és mit nem. Ti négyen délután jelentkeztek az irodámban. Megidézem nektek az erő démonának néhány szolgáját, hogy külön edzést tartson a számotokra, ha már ennyi fölös energiátok van.

A srácok hátrálni kezdtek. Egyikük majdnem lezúgott a lépcsőn, de a társai megtartották, majd sarkon fordultak és elfutottak. Úgy sejtem, olyasmit láthattak Salamon szemében, amit más még soha: a benne lakó ördögfattyút.

Ezután a tanár a ködgrufti felé fordult.

– Ide vele! – reccsent a hangja. A csajszi néhány pillanatig úgy tett, mint aki nem érti, miről van szó. Bennem hirtelen tisztelet támadt iránta. A lányok mindegyike ostobán vihogott, rákvörösre pirult vagy elsápadt, mikor Salamon megszólította őket. Ehhez képest a ködgrufti feketére festett szemében huncut, sőt, kissé megvető szikrák lobbantak. Cseppet sem hatott rá Slomó varázsa.

– Azt mondtam, add ide, a kezembe!

A lány mélyet, hazug módon sajnálkozót sóhajtott, s átadta az apró tükröt.

– Tisztában vagy a csemetenevelde házirendjével és a Város törvényeivel – mondta, sőt, szinte súgta Salamon. – A tükrőtartás

főbenjáró vétség. Behozni az iskolába, és ott bárkire ráfogni azonnali kizárással jár.

– Megtennéd nekem, hogy jelented a dirinek? – hajtotta félre pimaszul, mégis szédületesen bájos mosollyal a fejét a ködgrufti.
– Szívesen kihagyom a neveldét meg az összes többi démondilit.

Salamon zsebre vágta a tükröt, de előtte – erre akár meg is esküszöm! – vetett rám egy pillantást. A tekintete tiszta és üres volt, mint a hegyi tavak vize. Semmit nem tudtam kiolvasni belőle.

A démonok kevés dologtól féltek, de közülük az egyik legrázósabb a foncsorozott üveglap volt. Már elsőben megtanították mindenkinek, hogy egy jó minőségű tükörrel, s néhány ügyes varázsszóval bármilyen ördögfattyút csapdába lehet ejteni. A tükrökben látott kép ugyanis a démoni dimenzió része, önmagában is rettenetes erejű mágia birtokosa, ami egyszerűen átszippantja a fattyút, s magába zárja azt. „Hazahívó ereje van” – szokták mondani. Sőt, annál több, hisz amelyik démont tükör zárta magába, az sokáig nem térhetett vissza az emberek síkjára. Arról nem is beszélve, hogy amíg a foncsor mögött vergődött, tökéletesen védtelemmé vált. Állítólag az őskori démonvadászok így pusztítottak el számtalan ördögfattyút: összetörték a tükröt, ami magába szippantotta a szörnyeteget és kész. Persze egy olyan apró kis kézitükör, mint ami a ködgrufti markában volt, csak kisebb démonok befogására lehet alkalmas. A törvénysértés azért mégis csak törvénysértés.

– Tűnj el a szemem elől! – vetette oda Salamon a lánynak, majd kikerült engem, és felment a másodikra. Én még mindig a véletlenül meglesett események hatása alatt álltam, így mozdulatlanul meredtem előre.

– Hé, bukkanj fel a kómából! – A ködgrufti felém nyúlt, majd finoman megbökte a vállam, mire akaratlanul összerándultam. – Nyugi, nincs nálam több tükör.

– Nem baj – nyögtem zavaromban. – Vagyis... Én még apage vagyok, úgyhogy...

– Bár az is maradnál! – sóhajtott a fekete-fekete-fekete lány, és égővörös ajkai kedves mosollyal ajándékoztak meg. Azután ő is sarkon fordult, én meg ott maradtam egyedül a lépcsőfordulóban.

– Slomót akarta elcsábítani, de jól pofára esett! – nyihogta Írisz az emeletről, mire egész lánykórus követte a példáját.

– Lilith, a bájos, Lilith, a bűvös, Lilith, a férfiak réme, brrrrúúú!

Ezt hallva végre megmozdultak a tagjaim. Két emeletet kellett trappolnom lefelé, mire elhalt mögöttem a gágogás. Ott aztán gyorsan besurrantam a lányvécébe, egyenesen az utolsó fülkébe, amiben – ezt rég tudta mindenki – rossz volt az öblítő, tehát senkinek nem jutott eszébe használni. Leültem a deszkára, felhúztam mindkét lábam, és a térdemre támasztottam a homlokom. Nem érdekelt, hogy marja a szemem az erős klórszag; legalább volt mire fognom a könnyeimet.

Mikor kicsit megnyugodtam, ránéztem az órámra. Még maradt tíz percem, míg a pedellus imp beharangoz. Erről eszembe jutott, hogy eredetileg miért is akartam nyugodt helyet találni. Benyúltam a zsebembe és előhúztam a gyűrött, koszos papírfecnit.

Özv. Smaragd Zebulonné, Budapest, Krisztina kert.

A házsámot már nem tudtam kiolvasni, mivel ott futott végig a szakadás. Igaz, nem is volt rá szükség, hisz én pontosan tudtam, hol lakott az öreglány. Velünk szemben, a hatodikon. Egészen tegnapig, mikor meggyilkolták.

Hideg futkosott a hátamon, mert az jutott eszembe, hogy talán épp *ilyenkor*, a nagyszünet idején ütötték agyon. Ha a fatert otthon megkérdezném, mikor talált rá a nénire, pontosabban el tudnám képzelni az eseményeket.

Csakhogynem akartam.

Már így is eléggé belegabalyodtam a dologba. Kísértettel találkozni pocsék dolog, még akkor is, ha a legtöbb felvágós osztálytársam azzal fáraszt, hogy „A nagyj járt nálunk tegnap, és összetörte a porcelánt!”, vagy „Az úknagyapám rendszeresen átlibeg a szobámon, mikor elakadok a pentagramm-számításban, és segít.”. Hazugság. A kísértetek ritkán jelennek meg, mivel a démonok rühellik őket. Azt mondják, a holtak szellemei összezavarják az élőket, akik aztán hajlamossá válnak arra, hogy apagék akarjanak lenni.

Én azonban *tényleg* találkoztam eggyel. Éjszaka már nem mertem felidézni magamban az alakját, mert félttem, hogy újra megjelenik. Most azonban, a világos lányvéceben ülve, tisztán emlékeztem rá. Egész biztos, hogy Smaragd néni szelleme volt, hisz épp úgy görbült, ahogyan a banya szokott, mikor a kulcslyukaknál hallgatózik. Nem bántott, nem is ijesztett meg, bár nekem elegendő volt a begyulladásához annyi, hogy megjelent.

A boríték darabkájával viszont nem tudtam mit kezdeni. Anya nem ismerhette Smaragd nénit, hiszen a temetése után még fél évig a kertes házunkban laktunk, s csak azt követően költöztünk a Krisztina körüti tízemeletesbe. Mégis levelet írt az öreglánynak, ehhez kétség sem férhetett. De mikor? Hát... Csakis a halála előtt! Amikor még nem is ismerhette a banyát. Ez örület!

Azért húzódtam nyugodt helyre, hogy tisztázzam a dolgokat, erre most még zavarosabb lett minden. Kérdések, melyekre félttem megtudni a választ. A betörőnek vajon mi szüksége lehetett Anya és Smaragd néni levelezésére? Miért tépte el a borítékot, s miért tüntette el a levél többi részét? A fecni talán Smaragd néni összeszoruló markában maradt, és csak akkor engedte el, mikor a grammatonok impjei emelték testét a fémkoporsóba.

Kirázott a hideg.

A kísértet azt akarta, hogy tudjak Anya és az öreglány titkos kapcsolatáról. A fater gyanús viselkedése végül már csak hab volt ezen a keserűre sikeredett tortán.

A pedellus imp odakinn félreverte a harangot, jelezve a tanórák folytatását.

* * *

– Itt azt írják, ha Belphegor ördögfattyai közül választasz, a diszkókban mindig a kedvence számaidat fogják játszani – jelentette ki Luca, aki persze Lucyllának írta a nevét. – Simán bemész, és mire kettőt pisolsz, a DJ már nyomja is a fülednek valót.

– Ahogy azt te álmodod, cica! – legyintett Karolin, aki barna hajába tojássárga sávokat festetett, de a tanárok mégsem szóltak érte. – A vén koboldtörpe majd épp a te kívánságaidat lesi, mi? És ha ugyanabban a diszkóban, ugyanakkor két Belphegor ördögfattyú is tartózkodik? Na, akkor mi van?

– Te mindig csak beszólsz nekem – nyafogott Lucylla. – Szerintem Belphi csúcsmenő földémon, szerintem.

Erre mind a hat csajszi beszállt a vitába, amitől éktelen ricsaj keletkezett. A hangjukat erősítette, visszhangossá tette a lányvécé csempézett fala, meg a hiszti, hogy egyikük sem figyel igazán a másokra. Lucylla összetekerte a színes magazint, ami a *Tinidémon* címre hallgatott. Abból olvasta fel az előbb, amit Belphegorról mondott, s most úgy lengette a keményre csavart papírlapokat, mintha egyenként akarná vele leütni a barátnőit.

Megpróbáltam elsurranni mellettük, és ez sikerült is, de mielőtt beléptem volna a legutolsó fülkébe, a kancsal Amarinda rám rikácsolt.

– Mondjál már valamit a lidérckirálynőről! Tényleg olyan dögös csajszit búvól a követőiből, ahogy a magazin írja?

Egyszerre öt szempár fordult felém, bár közben a hozzájuk tartozó szájak tovább ontották a gágogást. Igaz, így már az sem

figyelt a saját mondataira, aki épp elrikácsolta, sikoltotta, sóhajtottotta őket.

Tudtam, hogy valamit muszáj felelnem.

– Lilithről kaptam a nevem, de még nem idéztem meg egyik ördögfattyát sem.

– Francba már, csajszi, hát minek élsz te? – fintorgott az arcomba Amarinda. – Mielőtt a Megszálláson végleges démont kapunk, jó, ha kipróbálunk néhányat. Hát nincs igazam, csajok?

Erre ismét felpeszgett a vita, s én besurranhattam a fülkébe. A második nagyszünetben jártunk, túl két elementál- és egy latinórán. Zúgott a fejem, mert helyet kerestek benne a kacskaringós kifejezések, az elemekben lakó démonfajták meghatározásai, és persze a magam gondoljai. Jó lett volna a nagyszünetben újra elgondolkodni a levéldarabon, Anyán és a fateron, aki holttesteket talál a szomszédban, és ezzel mindent fejtetőre állít. A lányvécében azonban akkora ricsaj vett körül, hogy szinte azonnal feladtam a próbálkozást. Inkább hallgattam a felpörgött csajsziakat, akik a tanórák alatt lopva elolvasták a *Tinidémon* legfrissebb, Mensonposzterrel és bőrtisztító varázspancs-melléklettel ellátott számát. Ez a lap nekem is járt – kötelező előfizetni; oktatásügyi rendelet –, de soha a kezembe se vettem. Azért sejtettem, hogy milyen cikkek virítanak benne, hiszen a csajsziak rendszeresen kitárgyalták mindegyiket: sztárok titkai, szépségápoló varázspempők és tapasztok, szerelmi tanácsok...

– Én akkor is azt mondom, hogy kizárólag Abaddon-pasival vagyok hajlandó járni – így a Lucából lett Lucylla. – Lehet, hogy neki az agya helyén is izom van, de legalább megvéd az utcán, mikor beléd kötnek.

– Járjál csak olyannal! – legyintett megint Karolin, aki tényleg Karolin, köszönhetően az őseinek. – De aztán ne sírjon a szád, cica, ha nem kapsz tőle elég *kest*, hogy a legmenőbb topot megvehesd!

– Agyam elszáll, hallottátok ezt? – sikoltotta a szeplős Zuzanna.
– Rímelt! Amit Karolin mondott az előbb, de tényleg, tökre rímelt!
A „kes” meg a „vásárlás”, vagy mi.

Ezen aztán elvihogtak egy darabig, mivel Karolin nagyon büszke volt arra, hogy „versben” beszél. Épp Amarinda kezdett volna bele a magazin egy másik cikkének elemzésébe, mikor nyílt a véécéajtó. Jeges csend telepedett a visszhangos helyiségre. A fülkéből nem láthattam, mi történik, de szinte tapintani lehetett a levegőben, hogy olyan ember lépett be, akit a csajszik utálnak.

– Szóval, az izé... – kezdte vontatottan Amarinda, hangjában nyúlós megvetéssel. – A *Pletyicsatorna* rovatban írják, hogy jövőre Lucifugé fogja átküldeni néhány nagyon menő fattyúját. Semmi gyíkpofa, bojtos fark meg hasonlók. Öltönyös, nyakkendőös démonivadékok, ahogy csúcs.

A lányok még mindig nem találtak vissza feldobott hangulatukhoz, de azért Írisz hajlandó volt hozzászólni a témához.

– Lucifugé nagyúr démonjai karcolják az ember torkát. Állítólag nemcsak Megszálláskor, hanem mindig, egész életünkben.

– Miért karcolnák? – hüledezett Karolin. – Se az embernek, se a démonnak nem jó, ha vacakul érzi magát a befogadó.

– Van nekik az a vitriolos mágiájuk, amivel kiváló szónokká alakítják a befogadót – magyarázta tudálékosan Írisz. – Tudjátok! Átrendeznek a torkában valamit. Na, és annak a mellékhatása, hogy kapar.

– Ezért lesz nekem jó Lilith valamelyik fattya – döntött Amarinda. – Az én démonom csinos popsit adjon, a többit én elintézem magamnak.

Itt jött volna az egyetértő vihogás. Csakhogy ekkor olyan hang szólalt meg a lányvécében, amit addig nem hallottam.

– Szánalmasak vagytok!

Habár korábban csak egyszer beszéltem vele, az előző

nagyszünetben, most mégis azonnal felismertem a ködgrufti hangját. A csajszyik zavartan nyöszörögtek, vagy idegesen vihorásztak; még nem sikerült kitalálniuk, hogyan reagáljanak. A ködgrufti szavai vitriolcseppekként permeteztek rájuk.

– Ördögfattyút akartok a pocitokba? A mamátok nem mondta nektek, hogy a Megszálláskor beköltöző démon hoz ugyan magával néhány ajándékot, de cserébe *mindent* elvesz? Hát persze, hogy nem mondta, hisz anyátokban is lakik egy-egy ilyen ocsmányság.

– Te aztán... – hebegte Amarinda, de valójában fogalma sem volt, mit akar mondani. – Nem tudsz te semmit!

– Annyit azért mégis, hogy az ördögfattyak nem szolgálni jönnek az embert. – A ködgrufti közelebb léphetett a lányokhoz, mert bár halkabban beszélt, mégis sokkal tisztábban értettem a szavait. – A pörgő démon addig hajszol, amíg harmincévesen infarktus visz el. Igaz, hogy a végzetes napig egyetlen percre sem érzel fáradtságot, folyton pörögsz. És Lilith fattyai, akikért anynyira meg vagytok veszve... Mind széppé, kívánatossá, csábítóvá bájолják az embert, ahogy azt a csicsás magazinotok sztárocskáin láthatjátok. A lapok viszont elfelejtik megírni, hogy ezek a Tökéletességek éjszakánként rémálmok között fetrengve harapják a párnáikat, lávalötteyel homályosítva el a rettegést. Azt már meg se említem, hogy Abaddon fődémon fattyainak első dolga a megszállás után, hogy azt a kevés észet is felzabálják, ami addig a befogadójukban megvolt.

A ködgrufti igazán szép beszédet adott elő, bár nem hinném, hogy a csajszyik közül egy is felfogta volna a lényegét. Ideges vihogásuk teljesen elhalt, s én tudtam, hogy mindjárt kitör a balhé. Ha Amarindáék nem is *értik* a ködgrufti szavait, azt azért *érik*, hogy ők most meg lettek sértve.

– Mit akarsz tőlünk? – nyafogott Lucylla, és esküszöm: sírós volt a hangja. – Hagyjál már!

– Hagylak, picim, ne izgulj – vetette oda nyúlós-ragacsosan a ködgrufti. – Csak azért jöttem, mert keresek valakit. Nem látatok azt vörös hajú lányt, aki zöld szoknyában libbent be ide az előbb?

A deszkán ülve egész testemben megmerevedtem. Biztonságos rejtekhelyem egyszerűen csapdává vált, bár magam sem értettem, miért érzem így.

– Ott gubbaszt... – szólt Karolin.

A lányok félrehúzódtak, halkan suhogott a ruhájuk, majd három koppantás hangzott a vékony ajtón.

– Csajszi, odabenn vagy?

Muszáj volt tennem valamit. A zárat mégsem fordítottam el, inkább ráálltam a deszkára, és felül kukkantottam ki a fölkéből. A lányok megint kuncogni kezdtek. Amarinda, a magazinnal takarva a száját, súgott valamit a többieknek. Lenéztem. Fura, de a ködgrufti feketére festett, erősen kihúzott szeme megijesztett.

– Végre! – mondta. – Üzenetem van, de...

Fintorogva a lányok felé fordult, majd olyat tett, amitől mindannyian megdöbbsentünk. Bal kezének mutatóujjával apró kört rajzolt a levegőbe, miközben halkán ezt mormolta:

– *Pácsarundo arakhagyol!*

Körme alól kék füstpamacs libbent elő, s ott is maradt a levegőben. Mikor újra megszólalt, a hangja tompán, távolról zengett.

– Így nem hallhatnak.

A szemem sarkából láttam, hogy a lányok hevesen mutogatnak, a szájuk tátog, de felháborodott kiabálásuk csupán halk moraj maradt. A ködgrufti szintén vetett rájuk egy pillantást. Sötét szemében vidám szikrák pattantak.

– Most majd feljelentenek a dirinél – sóhajtott minden félelem

nélkül, majd Lucyllát utánozta: – „*Fődémonságodnak jelentem, Synerella csendbűbájt használt a klotyóban, júj!*”

Nevetett. Én pedig végre megtudtam a nevét.

– Synerella – mondtam, azt hiszem, kissé bátortalanul. – Az üzenet...!

– Ja, persze! – kapott észbe. – Az a jóképű srác a tizedikesektől szeretett volna beszélni veled, de csak engem talált.

– Tomaso?

– Azt hiszem, ő. A tapizója elég gusztustalan, de a te dolgod, kivel állsz szóba. Na, a lényeg, hogy sulis után vár téged a gőzbusz-állomáson. Ennyi.

Ezzel már nyúlt is a levegőben úszó felhőkarika felé, hogy szétozlassa.

– Miért? – kérdeztem gyorsan.

– Miért vár? – nézett rám Synerella. – Honnan tudjam?

– Nem – ráztam a fejem. – Miért veled üzente meg?

Ezen eltöprengett, majd megrántotta vastag kendővel takart vállát.

– Gőzöm sincs. Talán látott minket a lépcsőfordulóban dumálni, és azt hitte, barátnők vagyunk.

„Akár lehetnénk is” – jutott eszembe a különös gondolat. Azután Synerella szétlegyintette a ködkarikát, s minket elborított a csajszi rikácsolása.

* * *

Ónos eső permetezett, mikor a Moszkva térre értem. A járda úgy csúszott, mintha jégpályán járnék, és a nedvesség ráfagyott a szempilláimra. Az idősebbek igyekeztek a falak mentén közlekedni, hogy legyen hol megkapaszkodniuk, a fiatalabbak azonban kifejezetten élvezték a dolgot. Különösen azok, akikben valamelyik tűz elementál rokonságába tartozó démon lakott, hisz körülöttük párállott a levegő a melegtől, amit az ördögfattyú termelt.

A gőzbuszállomáson rengetegen toporogtak, orrukig húzott kabátban, sálban. Leheletük ki-kicsapott a szövetek, szőrmék rejtekéből, bokáikat egymáshoz ütögették, s a tekintetükben elkeseredettség ült. Láttam, hogy a tető alatt nem lesz hely, hát behúzódtam a keskeny eresz alá. Ismerőst nem láttam, pedig először a Széna tér, majd a Városmajor felé kémleltem, nyakamat nyújtogatva.

Kezdtem benne reménykedni, hogy Tomasoval elkerüljük egymást. Fogalmam sem volt róla, mit akarhat tőlem a srác, és nem is érdekelt. Elég bajom akadt anélkül is, hogy a tapizó démon örökösen felhergelt szövegét hallgassam. Meg kicsit talán féltam is tőle. A szemében, abban a tiszta kékségben különösen visszataszítónak hatott, mikor mozdulni láttam a démon szürke árnyát.

A gőzbuszomnak hamarosan be kell futnia. Mehettem volna persze gyalog is, mint előző nap, de túl hideg volt hozzá. A kabátom már így is átázott a hátamon, s mikor erősebben mozdultam, hallottam reccsenni a szövetben növekedő jégkristályokat.

– Szia! – köszönt rám egy hatalmas, rojtos fejkendőbe burkolózó alak. Megrémültem tőle, bár ez nem tartott tovább fél pillanatnál. Azt hittem, Smaragd néni sodródik felém a toporgó, gőzbuszra váró tömegben át. Az idegeim... Azután megpillantottam a fekete hajzuhatagra borított kendő alól elősötétlő szempárt, és valahogy különös melegség járt át. Synerella rettenetesen fázhatott, hiszen semmivel sem viselt több ruhát, mint a csemetenevelde folyosóján. Csizmája szélén fehéren csapódott ki a só, és kendőt tartó, meztelen ujjai lilára fagytak.

– Még sehol senki? – kérdezte. – Pedig nagyon odavolt, hogy beszélhessen veled.

Rájöttem, hogy Tomaso után érdeklődik. A megálló elé érkező gőzbusz – ez még nem az enyém volt – fémcsattogásától, gőzének

sistergésétől meg a feltolakodni akarók dühös kiáltásaitól akkora lett a zaj, hogy elfelejtettem válaszolni. Synerella azonban mintha nem is várt volna feleletet. Toporgott, nagy párafelhőköt lehel, és hidegtől szederjes ajkait nyalogatta, amikről szinte teljesen lekopott a vérvörös rúzs.

– Jobban teszed, ha vigyázol a sráccal – szólalt meg ismét, mikor a gőzbusz végre kikanyarodott a Margit körútra. – A Megszállásukra várók sem normálisak, de benne már ezerrel dolgozik a tapizó. Fogadjunk, örökösen azzal gyötör, hogy próbaképpen engedj magadba néhány ördögfattyút!

– Azzal – biccentettem meghökkenve. Nem értettem, Synerella miért beszélget velem, sem azt, hogy miből gondolja, én más vagyok, mint a *Tinidémont* faló csajszi. Megint jött a gyomorideg, az a kellemetlen szorítás, amit akkor szoktam érezni, mikor a fater alkesz démona üvölteni kezd. Ez a fekete-fekete-fekete lány olyan messze volt az Amarinda- és a Tomaso-féléktől, mint Békásmegyer Budatéténytől – a világ két vége. S hozzám sem lehetett közelebb, legalábbis eddig így gondoltam.

A Faszor út irányából éles fékcsikorgás hallatszott. A gőzbuszra várók mind arra kapták a tekintetüket. Egy ezüstszürke, márkás járgány szikráztatta a vaskerekeit, tetején forró, hófehér gőz fűtült elő. A vezetője kihajolt a párnázott ablakon és az öklét rázta a kézihajtányos taxi felé, ami az imént bevághatott elé, most azonban nyugodtan araszolt tovább. A műanyag tető alatt előre-hátra ingó vezető röhögött, miközben mögötte az utasai (két banya) sápadtan kapkodták a levegőt.

A Margit körút irányából végre megérkezett az én gőzbuszom.

– Szia – mondtam a ködgruftinak, majd kikerülve őt, igyekeztem az elsők között felszállni. Mikor emeltem a lábam, valaki erősen megmarkolta a karomat. Le akartam rázni, de visszarántott,

s majdnem hanyatt estem. Két jéghideg tenyér támasztotta a hátamat, csak ezért maradtam talpon.

– Normális vagy? – kiáltott dühösen Synerella. Ő tartott meg.

– Közöd? – vágott vissza ingerülten Tomaso. Ő volt, aki még mindig a karomat markolta. – Kopj le, démontalan!

A gőzbusz sofőrje kérdően nézett rám a fülkéjéből, majd hátrafordult. Az utastér megtelt kabátokkal, szőrmebundákkal, bélelt bőrdzsekikkel. Ha Tomaso elengedett volna, akkor sem férek már fel. A fémajtók csattanva csukódtak, forró gépszuszogás hallatszott, majd a gőzbusz kigördült a megállóból.

– Majdnem lemaradtam rólad – mondta Tomaso, ideges grimasszal kísérve a szavait. Szemében a tapizó démon lustán, elégedetten úszkált egyik sarokból a másikba. – Nagyon bántad volna, nekem elhiheted.

Nem hittem. Visszanyerve az egyensúlyomat végre leráztam magamról a kezét.

– Synerella mondta, hogy beszélni akarsz velem.

– Akkor miért nem vártál meg? – csattant a srác hangja, majd a választ meg sem várva, állával a ködgrufti felé bökött. – Ti spanok vagytok?

– Nagyon fázom – kezdtem a választ. – És...

Synerella közbevágott.

– Közöd, hapsikám?

Tomaso tekintetében a démon bőrszíne hirtelen ébenfeketére váltott, karmai pedig rámarkoltak a srác szemhéjának alsó peremére. A szörnyeteg ki akart türemkedni, de emberi gazdája nem engedte. A fiú pislogott néhányat, mintha jeges esőcsepp hullott volna a pilláira.

– Nem érdekes – mondta. – Beszélünk kell.

Féltem tőle. A tapizó démonok nem ismernek tréfát. Ha valóban

feldühítik őket, tényleg képesek elhagyni az embert, akiben laknak, a karmuk pedig kemény, gyors és kegyetlen. A Kamaraerdőben nem egyszer találtak már fiatal lányokat, akik még a Megszállásuk előtt álltak, így hiányzott belőlük az ördögfattyú, aki megvédhette volna őket a bevadult tapizóktól.

– Mit... Mit akarsz? – kérdeztem. Bár az előbb Synerella már elengedte a hátamat, most hirtelen megéreztem az ujjait. Finoman, a kendő takarásában érintette meg a könyökömet. Bátorítani akart, s ez most örülden jölesett.

– Szeretnék meghívni – válaszolta Tomaso. A démon még mindig kidudorodott a szeméből, ezernyi foggal teletömött pófája vicssorgott, de ez már csak színjáték volt. – Szombat este buli lesz nálam. Anyámék két napra Kőbányára utaznak, valami vállalati középdedémon idézésre. A haverokat már összetrombitáltam, leszünk vagy ötvenen. A házi impek megbízhatóak, nem fújnak be az ősöknek, úgyhogy... Jó volna, ha eljönnél.

Tomaso szülei a Budapesti Gnómbehozaleti Rt.-nél dolgoztak, nagyon fontos beosztásban. Ezt a csemeteneveldében mindenki tudta. Elég volt ránézni a srác csuklóján fityegő, vaskos aranyláncra meg a nyakában függő, iszonyú ritka Shaddai talizmánra, aminek árából simán kitelt volna egy belvárosi lakás.

– Olyan ez, mintha álmodnék – csúszott ki a számon. Tényleg úgy éreztem magam, mint aki rémálomba került, és képtelen felébredni belőle. Tomaso persze totál félreértett.

– Ugye? – kiáltotta, s a szájából gomolygó pára tódult elő. – Akkor szombat este, mondjuk nyolckor. Taxihajtányt küldök érted.

– Értünk! – szólalt meg rideg, parancsoló hangon Synerella. Mindketten meglepődve fordultunk felé, mire gyorsan folytatta: – Csak nem képzeled, hapsikám, hogy Lilith nélkülem megy a szottyos bulidba? Azt akarod, hogy halálra unja magát?

Tomaso először tiltakozni akart. Ezt tisztán láttam a tapizó démon ráncos képén. Aztán arra gondolhatott, hogy ezzel engem is végleg elriasztana. A biztonság kedvéért felém fordult, hogy magyarázatot kérjen. Egyetlen szemvillanás alatt történt minden. Synerella ismét megszorította a könyökömet, s az ujjai mintha beszéltek volna hozzám. *„Ha nem mered elutasítani ezt a szörnyeteket, akkor legalább hadd menjek veled. Ketten nehezebben kerülünk bajba!”*

Őrület, de tényleg úgy emlékszem, mintha minden egyes szót tisztán hallottam volna.

– Akarod, hogy ez is jöjjön? – kérdezte Tomaso, meglehetősen bunkón.

– Mindenhova együtt megyünk – mondtam megkönnyebbülve. – A faterom egyébként sem engedne el nélküle.

– Jó! – nevetett fel Synerella. – Akkor ez levajazva. Megjött a gőzbuszunk!

Tényleg az a gőzbusz csattogott be a megállóba, amire én vártam. Synerella a nyomomban maradt, velem együtt szállva fel a járgányra.

– Szombaton! – ordította utánunk Tomaso. – A taxihajtányt én fizetem!

Mázsás kő zuhant le a mellemről, mikor a gőzbusz végre elindult. Synerella háttal állt nekem, és gúnyosan beintett a szóke srácnak, aki a gesztust kapásból viszonzta. Nem szerették egymást, ez biztos.

– Mekkora egy idióta! – nevetett rám a ködgrufti. – Mindegy, nem téma. A lényeg, hogy szombaton hatalmas bulit csapunk.

A gyomorideg, az valahogy megint kezdett szorítani.

